Zile de Sărbătoare
sau
Zile Sfinte
Are importanță ce zile observăm?

 Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broşură sunt citate din Versiunea Nouă King James (¤ 1988 Thomas Nelson, Inc., publishers), dacă nu este notată altfel. Publicată în limba română de T.G.S. Internațional, P.O. Box 360, Berlin, Ohio, 44610, USA

Autor: David Treybig Scriitori contributori: Scott Ashley, John Ross Schroeder Mike Bennett, Tom Robinson
Critici Editoriali: John Bald, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Gerhard Marx, Burk McNair, Richard Thompson, , Leon Walker, Lyle Welty, Dean Wilson

Capitolul 1

Întrebări Cruciale

Noi ne mândrim că suntem oameni raționali, gânditori. Noi ne considerăm că suntem la zi cu gândurile şi acțiunile noastre. Dece, atunci, facem unele din lucrurile pe care le facem?

Să considerăm, spre exemplu, Crăciunul. Dece pretindem că există un om bătrân cherchelit într-un costum roşu, care trăieşte la Polul Nord, călătoreşte cu o sanie trasă de reni zburători şi lasă să cadă în coşurile de fum, jucării (făcute de pitici), pentru fetițele şi băieții buni, într-o anumită noapte a anului?

Şi la Paşte, dece pretindem că iepurii aduc ouă colorate?

Întreabă-te pe tine însuți: Au aceste mituri şi obiceiuri vre-un înțeles? Totuşi noi persistăm în perpetuarea lor la copiii noştri. Şi mai straniu, le ataşăm unora dintre aceste obiceiuri mari semnificații religioase. Unele fac parte integrantă din sărbătorirea celor mai sfinte zile ale Creştinătății tradiționale.

Dece atât de mulți Creştini practicanți, căutând să-L urmeze pe Acel ce a zis: „Eu sunt Lumina Lumii" şi „cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric" (Ioan 8:12), perpetuează aceste obiceiuri stranii a căror origini nu vin din Biblie ci din pâcla obscură, întunecoasă a antichității păgâne?

Nu poate fi vorba că originile acestor obiceiuri nu pot să fie determinate. Adeseori, la apropierea acestor sărbători, ziarele şi televiziunea descriu originea unora din aceste obiceiuri. Enciclopediile şi alte cărți, adesea ajută să pictăm un tablou al trecerii acestor obiceiuri din culturile antice la noi.

Foarte adesea tabloul nu este unul frumos.

La urma urmei, ce are de a face un om bărbos cu costum roşu, pomi decorați strălucitor, vâsc, stejar şi lumânări cu naşterea lui Isus Hristos? Dece este decembrie 25 presupus să fie ziua Lui de naştere când Biblia nu dă nicăieri data reală, şi în fapt, dă multe motive care indică cum că Isus nu ar fi putut să fie născut în acel timp al anului?

Acestea sunt întrebări hotărâtoare.

Adevărata închinare la Dumnezeu

Închinarea la Dumnezeu este ocupația cea mai înaltă pe care o poate lua o ființă omenească. Cu circa 3000 de ani în urmă Regele David al Israelului, cu ocazia festivă a aducerii chivotului lui Dumnezeu la Ierusalem, a scris un psalm de apreciere şi instrucțiune pentru poporul său. Cuvintele lui au inclus: „Dați Domnului slavă pentru Numele Lui! Aduceți daruri şi veniți înaintea Lui, închinați-vă înaintea Domnului cu podoabe sfinte [*închinați-vă lui Dumnezeu în splendoarea sanctității Sale, King James Version],* italicele adăugate peste tot" (1 Cronici 16:29).

David a dat aceste instrucțiuni pentru că numai singur Dumnezeu întrupează sanctitatea perfectă (Psalm 99:5, 9; Apocalipsa 15:4). Parte pentru motivul existenței noastre este să I ne închinăm pentru totdeauna (Psalm 22:27; 86:9). Biblia nu dezvăluie

nici un viitor pentru oamenii care refuză să-L cinstească pe Creatorul lor. Într-adevăr, El spune că până la urmă „va veni orice [*toată făptura*] făptură să se închine înaintea Mea" (Isaia 66:23).

Isus Hristos a adăugat că „închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui *în duh şi în adevăr*" (Ioan 4:23-24, italicele adăugate peste tot). El avertizează că unii se vor închina lui Dumnezeu degeaba, pentrucă practicile lor sunt înrădăcinate în tradiţiile şi legiuirile lumeşti în loc de adevărul biblic. El califică asemenea închinăciune ca neacceptabilă şi ipocrită, spunând de astfel de om, „se apropie de Mine cu gura şi mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine" (Matei 15:7-9; Marcu 7:6-9).

Date fiind aceste declaraţii şi instrucţiuni biblice, are vre-o importanţă ce zile sărbătorim noi? Lumea noastră este plină cu festivităţi religioase. Între cele mai populare sunt Crăciunul şi Paştele. Crăciunul este atât de popular încât este sărbătorit în întreaga lume şi formează baza pentru o parte importantă a economiei globale. Mulţi consideră Paştele la fel de important ca şi Crăciunul.

Dar de unde au apărut în realitate Crăciunul şi Paştele? Biblia nu menţionează aceste festivaluri, şi totuşi ele sunt o parte integrantă a Creştinismului dominant de azi. Dece sunt aceste sărbători atât de populare?

Ce gândeşte Dumnezeu?

Cel mai important este, ce are de zis Dumnezeu despre aceste obiceiuri? Ne permite El să I ne închinăm oricum şi oricând socotim noi de cuviinţă? Ne spune Biblia dacă Dumnezeu se aşteaptă ca Creştinii să I se închine în zile şi la timpuri anumite? (1 Ioan 2:6; 1 Corinteni 11:1).

În contrast cu popularele sărbători celebrate, Biblia ne informează despre zile specifice pentru închinăciune – „festivalurile" anuale ale lui Dumnezeu (Leviticul 23:1-2) – care sunt necunoscute celor mai mulţi oameni. Cum poate cineva să hotărască pe care să le observe?

În paginile care urmează, vom compara aceste observări cu instrucţiunile despre închinăciune găsite în Biblie.

Acestea sunt lucruri de importanţă hotărâtoare care au implicaţii vaste pentru relaţia noastră cu Creatorul nostru. Alătură-te nouă ca şi cum ne-am îmbarca într-o călătorie istorică, şi biblică, ca să descoperim adevărul despre sărbătorile şi Zilele Sfinte. Lucrurile pe care le vei afla în această broşură îţi vor deschide un mult mai mare orizont pentru închinăciunea adevărată decât ţi-ai fi putut imagina vreodată că ar fi posibil.

Capitolul 2

Crăciunul:
Povestea Nespusă

Lumea aproape pretutindeni sărbătoreşte Crăciunul. Dar cum de a ajuns Crăciunul să fie sărbătorit? Cum şi-au făcut drum obiceiurile şi practicele asociate cu Crăciunul în cea mai populară sărbătoare a Creştinismului tradiţional?

Ai ştiut că 25 decembrie are un trecut pătat, o istorie lungă şi controversă? Aceasta nu ar trebui să vină ca o surpriză dat fiind că, Crăciunul şi multe din obiceiurile şi ornamentaţiile sale populare, nu pot fi găsite nicăieri în Biblie.

Părerea Creatorului nostru asupra acestei sărbători populare este complet ignorată sau nu este nici măcar luată în consideraţie de cei mai mulţi oameni. Totuşi părerea Lui ar trebui să fie reperul nostru cel mai important. Să examinăm istoria Crăciunului şi să o comparăm cu Cuvântul lui Dumnezeu, în loc de ideile şi experienţele noastre, ca să descoperim părerea Lui privitor la această sărbătoare aproape universală.

Istoricii ne spun că observarea Crăciunului a provenit din surse îndoelnice. William Walsh (1854-1919) a rezumat originile şi practicile sărbătorii în cartea sa *Povestea lui Moş Crăciun* [The Story of Santa Klaus]: „Noi ne amintim că festivalul Crăciunului…este o evoluţie treptată din timpuri care au precedat cu mult epoca Creştină…A fost suprapus peste festivaluri păgâne, şi multe din obiceiurile sale nu sunt decât adaptări ale ceremoniilor păgâne la cele Creştine" (1970, p. 58).

Cum au putut obiceiurile păgâne să devină parte dintr-o celebrare bisericească majoră? Care au fost aceste „festivaluri păgâne" care s-au lăsat adaptate tradiţiilor Crăciunului de a lungul veacurilor?

Originea străveche a obiceiurilor Crăciunului

În timpul secolului al doilea B.C., Grecii practicau ritualuri cu care să-l onoreze pe zeul lor Dionisios (de asemenea numit şi Bachus). Numele Latin al acestei sărbători era Bacanalia. S-a răspândit dela greci la Roma, centrul Imperiului Roman.

„Era cam pe la 21 decembrie când grecii din antichitate sărbătoreau ceea ce ne este cunoscut nouă sub numele de Bacanale sau festivităţile în onoarea zeului Bachus, zeul vinului. În aceste festivităţi lumea se deda cântecelor, dansurilor şi altor chefuri care adesea depăşeau limitele decenţei şi ordinii" (Walsh, p. 95).

Din cauza orgiilor nocturne asociate cu acest festival, senatul Roman a oprit observarea ei în 186 B.C. Din cauza popularităţii sărbătorii le-a trebuit senatorilor câţiva ani ca să realizeze acest scop.

Suprimarea unei sărbători a fost neobişnuită pentru romani pentru că ei au devenit mai târziu locul de amestec al multor tipuri de zeităţi şi culturi religioase. În tocmai după

cum romanii au asimilat cultura, arta şi obiceiurile popoarelor absorbite în imperiul lor, tot aşa au adoptat şi practicile religioase ale acelor popoare.

Adăugat la Bachanale, romanii au sărbătorit o altă sărbătoare, Saturnalia, ținută în „onoarea lui Saturn, zeul timpului, [care] începea pe 17 decembrie şi se continua timp de 7 zile. Aceasta de asemenea se termina adesea în rioturi şi dezordine. De unde cuvintele Bachanale şi Saturnale au căpătat mai târziu un renume rău" (Walsh, p. 65).

Motivul pentru proasta reputație a Saturnalelor ne este arătat şi nouă. În mitologia păgână, Saturn a fost un rege-zeu agricol străvechi care şi-a mâncat proprii săi copii pentru motivul presupus de a evita un regicid [adică asasinarea lui proprie în timp ce era rege]. Saturn a fost asemănător cu cartaginezul Baal, a cărui efigie cornută obraznică conținea un cuptor în care copiii erau aruncați ca sacrificii" (William Samson, *O carte de Crăciun* [A Book of Christmas], 19698, p. 44).

Observă obiceiurile înconjurând Saturnaliile: „Toate magazinele erau închise cu excepția celor care dădeau de mâncare sau ofereau petrecere. Sclavii erau făcuți egali cu stăpânii sau chiar aşezați mai presus ca ei. Jocurile de noroc, băutul şi mâncatul erau încurajate. Lumea schimba daruri, numite *strane*, după zeița vegetației Strenia, pe care era important să o onorezi în mijlocul iernii. Bărbații se îmbrăcau ca femei sau în piei de animale şi hoinăreau pe străzi. Se foloseau lumânări şi lămpi ca să sperie spiritele întunericului care erau considerate foarte puternice în acel timp al anului. La apogeul cel decadenței şi barbariei lor, Saturnaliile ar fi prezentat scuza pentru soldații romani din Est pentru sacrificiul omenesc al regelui chefliilor" (Gerard şi Patricia Del Re, *Almanahul Crăciunului* [The Christmas Almanac], 1979, p. 16)

Sărbătorile solstițiului de iarnă

Ambele aceste sărbători străvechi erau observate în jurul solstițiului de iarnă – ziua anului cu cea mai scurtă perioadă de lumină de zi. „De la romani a venit de asemenea un alt fundament al Crăciunului: data, decembrie 25. Când calendarul Iulian a fost proclamat în 49 AD. a pus în lege o practică care era deja în uz comun: datarea solstițiului de iarnă ca decembrie 25. Reforme ulterioare ale calendarului au făcut ca solstițiul astronomic să migreze la decembrie 21, dar rezonanța irezistibilă a vechii date avea să rămână" (Tom Flynn, *Problema cu Crăciunul* [The Trouble with Chrismas], 1993, p. 42).

Dece data aceasta a fost semnificativă? „Timpul solstițiului de iarnă a fost întotdeauna un sezon important în mitologia tuturor popoarelor. Soarele, dătătorul de viață, este la punctul său cel mai de jos. Este cea mai scurtă zi de lumină a anului, promisiunea primăverii este îngropată în frig şi zăpadă. Este timpul când forțele haosului care stau împotriva reîntoarcerii luminii şi vieții trebuie încă odată să fie înfrânte de zei. La punctul cel mai de jos al solstițiului oamenii trebuie să-i ajute pe zei prin magie imitativă şi ceremonii religioase. Soarele începe să se reîntoarcă în triumf. Zilele se lungesc, şi deşi iarna continuă, primăvara este din nou posibilă. Pentru toți oamenii este timpul pentru mari festivități" (Gerard şi Patricia Del Re, p. 15).

În timpul zilelor apostolilor din secolul întâi, primii Creştini nu au avut cunoştință de Crăciun aşa cum îl ştim noi. Dar, fiind parte din imperiul roman, ei ar fi putut nota celebrarea Saturnaliilor de către romani în timp ce ei îşi țineau obişnuitele lor „Festivaluri ale Domnului" (descrise în Leviticul 23).

Enciclopedia Britanica ne spune: „Sanctitatea unor timpuri speciale a fost o idee absentă în mințile primilor Creştini…care au continuat să observe festivalurile evreieşti, deşi într-un spirit nou, ca comemorări ale evenimentelor pe care aceste festivaluri le preziceau" (Ediția 11cea, vol VIII, p. 828, „Paştele").

De-a lungul secolelor următoare, noi, obiceiuri inventate de oameni, cum sunt Crăciunul şi Paştele au fost introduse treptat în Creştinismul tradiţional. Istoria arată că aceste zile noi au fost impuse forţat în timp ce zilele de sărbătoare ale vremurilor apostolice au fost respinse sistematic. „Crăciunul, [presupusul] festival al naşterii lui Isus Hristos, a fost stabilit în legătură cu dispariţia treptată a speranţei în reîntoarcerea iminentă a lui Hristos” (*Enciclopedia Britanică*, a 15cea ediţie, Macropaedia, vol. IV, p. 499, „Creştinismul”).

Mesagiul lui Isus Hristos şi al Apostolilor – „evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu” (Marcu 1:14-15) – a fost în curând pierdut. Sărbătorirea Crăciunului a schimbat focarul Creştinătăţii departe, de la întoarcerea promisă a lui Hristos, la naşterea Lui. Dar este aceasta ceea ce cere Biblia să facă Creştinii?

Cum a fost stabilită data Crăciunului

Gerard şi Patricia Del Re explică evoluţia lui 25 decembrie în devenirea unei sărbători oficiale Romane: „Saturnaliile şi calendele [luna nouă] au fost sărbătorile cele mai familiare pentru creştini la început, 17-24 decembrie şi 1-3 ianuarie, dar tradiţia sărbătorii 25 decembrie ca ziua de naştere a lui Hristos a venit la romani din Persia. Mitra, zeul persan al luminii şi contactelor sfinte, a fost născut dintr-o stâncă pe 25 decembrie. Roma era cunoscută pentru afinităţile ei cu zei şi culturi stranii, şi în secolul al treilea [274] împăratul necreştin Aurelian a stabilit festivalul Dies Solis Invicti, Ziua Soarelui Invincibil, pe 25 decembrie.

„Mitra era o întrupare a soarelui, aşa că această perioadă de renaştere era o zi importantă în Mitraism, care devenise ultima religie oficială a Romei, sub patronajul lui Aurelian. Se crede că Împăratul Constantin a fost un aderent al mitraismului până în ziua când s-a convertit la creştinism. El a fost probabil cel care a instrumentat transferul sărbătorii principale a vechii lui religii în noua lui credinţă” (*Almanahul Creştin* [The Christian Almanac], 1979, p. 17).

Deşi este greu să determini când a fost prima dată când oamenii au sărbătorit decembrie 25 ca Crăciun, istoricii sunt de acord în general că a fost cândva în secolul al patrulea. Aceasta este o dată uimitor de târzie. Crăciunul nu a fost celebrat în Roma, capitala imperiului, până la mai mult de 300 de ani după moartea lui Hristos. Originea lui nu poate fi trasată nici la învăţăturile şi nici la practicile primilor creştini. Introducerea Crăciunului a fost o îndepărtare dela „credinţa care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna” (Iuda 3).

Influenţele europene asupra tradiţiilor Crăciunului

Deşi Crăciunul a fost oficial stabilit în Roma pe la al patrulea secol, mai târziu o altă sărbătoare păgână a avut mare influenţă asupra multora din obiceiurile Crăciunului practicate astăzi. Acest festival a fost sărbătoarea Teutonică a celor Douăsprezece Nopţi, sărbătorită dela 25 decembrie la 6 ianuarie. Festivalul era bazat pe presupusul război mitologic între forţele naturii – specific iarna (numită gigantul de gheaţă) care simboliza moartea, împotriva zeului soare, simbolizând viaţa. Solstiţiul de iarnă marca punctul de întoarcere: până atunci gigantul de gheaţă era la apogeul puterii lui, după aceea zeul soare începea să prevaleze.

„Cum Creştinismul s-a răspândit în nordul Europei, s-a întâlnit cu celebrarea unei alte sărbători păgâne ţinută în decembrie în onoarea soarelui. De data aceasta a fost sărbătoarea Crăciunului norvegienilor, care ţinea douăsprezece zile. În timpul acestei perioade se ardeau focuri de buşteni ca să ajute la reînvierea soarelui. Altare şi alte locuri

sfinte erau decorate cu verdeață ca frunze de stejar verde, iederă şi lauri, şi era o ocazie pentru chefuri şi beție.

„La fel de vechi au fost practicile Druizilor, casta preoților la Celții Franței, Angliei şi Irlandei din antichitate, pentru a decora templele lor cu vâsc, fructul stejarului, pe care ei îl considerau sfânt. Între triburile germanice, pomul de stejar era închinat lui Odin, zeul lor de război, şi ei i-au adus lui sacrificii până când Sf. Bonifaciu, în secolul al optulea, i-a convins să îl schimbe cu un pom de Crăciun, un pom de brad tânăr decorat în onoarea pruncului Hristos…Emigranții germani au adus tradiția în America" (L. W. Cowie şi Iohn Selwyn Gummer, *Calendarul Creştin* [The Cristian Calendar], 1974, p. 22).

În loc să se închine zeului soare, convertiților li se spunea să se închine Fiului lui Dumnezeu. Focarul sărbătorii a fost schimbat în mod subtil, dar obiceiurile şi practicile păgâne tradiționale au rămas fundamental neschimbate. Obiceiuri religioase vechi implicând frunze de stejar, iederă, vâsc şi brazi tineri erau acum îmbrăcate cu costume Creştine. Noi trebuie să ne reamintim că Isus Hristos ne-a avertizat să fim preveniți de lucruri care se maschează în ceva ce nu sunt (Matei 7:15).

Rădăcinile obiceiurilor moderne

Multe dintre gătelile Crăciunului sunt simple transferuri dela celebrările antice păgâne.

Moş Crăciun, „Santa Claus derivat dela Sfântul Nicolae," „ este sfântul al cărui festival este observat în decembrie şi care, în toate celelalte aspecte, era cel mai în acord cu tradițiile lui Saturn ca erou al Saturnalelor" (Walsh, p. 70).

„De Anul Nou Roman (1 ianuarie), casele erau decorate cu verdeață şi lumini, şi se dădeau daruri copiilor şi celor săraci. La aceste obiceiuri se adăugau ritualurile de Crăciun ale Germanilor şi Celților…mâncare şi tovărăşie bună, buşteanul şi cozonacii de Crăciun, verdeață şi brazi, daruri şi salutări, toate comemorau diferite aspecte ale sezonului de sărbătoare. Focuri şi lumini, simboluri de căldură şi viață lungă, au fost asociate întotdeauna cu festivalul de iarnă, atât cel păgân cât şi cel creştin" (*Enciclopedia Britanica*, ediția 15cea, Micropaedia,, vol. II, p. 903, „Crăciunul [Christmas]").

„În mijlocul iernii, ideea de renaştere şi fertilitate a fost extrem de importantă. În zăpezile iernii, bradul era simbolul vieții care avea să se reîntoarcă în primăvară, aşa că brazii erau folosiți pentru împodobit…Lumina era importantă să risipească întunericul crescând al solstițiului, aşa că un buştean de crăciun se aprindea dela rămăşițele buşteanului din anul precedent…Pe măsură ce multe obiceiuri îşi pierdeau motivele lor religioase de existență, ele treceau în tărâmul superstiției, devenind tradiții de purtat noroc, şi eventual simple obiceiuri fără nici o rațiune. Astfel vâscul nu a mai fost venerat dar a devenit în cele din urmă un motiv pentru activități nereligioase" (Gerard şi Patricia Del Re, p. 18).

„Chiar darurile de Crăciun ne reamintesc de darurile care se schimbau în Roma cu ocazia Saturnalelor. În Roma, am putea adăuga, cadourile de obicei luau forma de lumânări de ceară şi păpuşi, -- ultimele fiind o formă de supraviețuire a sacrificiilor omeneşti oferite odată lui Saturn. Este o idee stranie că în darurile noastre de Crăciun noi păstrăm, într-o formă diferită, unul dintre cele mai sălbatice obiceiuri ale barbarilor noştri strămoşi!" (Walsh, p. 67).

Cum A Crescut Crăciunul

În vederea secolelor de criticare a comercializării Crăciunului, este interesant de notat că aspectul secular al sărbătorii, şi nu cel religios, a fost responsabil pentru popularitatea ei. În Statele Unite ale Americii, ca peste tot dealtfel, comercianţii au ajuns să conteze pe vânzările de crăciun până la 50 la sută din profiturile lor anuale. Sezonul de cumpărături acum pompează aproximativ 37 de bilioane în economia naţiunii – făcând Crăciunul American mai mare decât produsul naţional brut al Irlandei" (Jeffrey L. Sheler, U.S. News & Word Report, În căutarea Crăciunului" [In Search of Christmas], Dec. 23, 1996, p. 64.

Atracţia profitului s-a dovedit atâta de puternică, încât din 1870. comercianţii au promovat Crăciunul cu multă vigoare. Iniţial ei chiar au expus în magazinele lor mai multe decoraţii religioase, cum ar fi: orgi cu tuburi, coruri şi statuete, decât ar fi putut unele biserici să-şi permită. Convins de impactul economic al Crăciunului, Preşedintele Franklin Roosvelt a mutat Thanksgiving Day, dela 30 noiembrie la 23 noiembrie ca să mai adauge încă o săptămână de cumpărături înaintea Crăciunului" (Sheler, p. 62)

„Ceea ce mulţi istorici găsesc cel mai fascinant despre reinventarea Crăciunului, este că mercantilismul lui, acum denunţat atât de frecvent, este ceea ce a produs transformarea în primul rând. „Formele comerciale asociate cu Crăciunul şi alte sărbători, zice Schmidt din Princeton (Lee Eric Schimdt, *Ritualurile Consumatorului* [Consumer Rites], 1995), au devenit parte integrală din supravieţuirea lor. Cultura consumatorului ne modifică sărbătorile," zice Schmidt, luând tradiţii diverse locale şi creând unele relativ comune. Ca să transformi Crăciunul într'o sărbătoare pur religioasă acum, i-ar bucura pe acei care vor „să ia înapoi Crăciunul," zice el. Dar unei asemenea observaţii i-ar lipsi rezonanţa culturală, şi impactul unei sărbători adânc înrădăcinate pe piaţă." Dacă Crăciunul va deveni astfel, adaugă Restat (Penne Restad, [Crăciunul în America, 1995], probabil că noi nu l-am celebra ca o societate întreagă." (Sheler, p. 64)

Acomodarea unei populaţii păgâne

Cum, ar trebui noi să întrebăm, au devenit aceste obiceiuri păgâne o parte largă acceptată a creştinismului? William Walsh descrie cum şi dece ritualuri şi practici religioase necreştine au fost asimilate în sărbătoarea Crăciunului.

Aceasta nu a fost o simplă întâmplare. A fost o măsură necesară la un moment când noua religie [Creştinismul] a fost impusă asupra unei populaţii profund superstiţioasă. Pentru ca să împace novicii proaspeţi cu noua credinţă, şi ca să facă ruptura cu vechile legături cât se poate mai fără durere, aceste vestigii de păgânism au fost reţinute în forme modificate…

„Astfel, că atunci când Papa Grigore [540-604] a trimis pe Sfântul Augustin ca misionar să convertească Anglia anglo-saxonă el a poruncit, că pe cât era posibil sfântul să acomodeze noile şi straniile ritualuri Creştine la cele păgâne cu care băştinaşii fuseseră obişnuiţi dela naştere.

„Spre exemplu, el l-a sfătuit pe Sfântul Augustin să permită noilor convertiţi ca la anumite festivaluri să omoare şi să mănânce un mare număr de boi pentru gloria lui

Dumnezeu Tatăl, aşa cum făcuseră ei mai înainte în onoarea [zeilor lor]…Chiar în ziua de Crăciun după sosirea lui în Anglia, Sfântul Augustin a botezat multe mii de converți şi a îngăduit sărbătoarea lor obişnuită de decembrie sub un nume nou şi cu o semnificație nouă" (Walsh, p. 61).

Grigore a permis importarea practicilor religioase păgâne pe motivul că atunci când ai de a face cu „minți încețoşate este imposibil să tai totul de odată" (William Sansom, *O Carte a Crăciunului* [A Book of Christmas], p. 30).

În mod tragic, Creştinismul nu a ajuns niciodată să elimine tot ce era păgân. După părerea lui Owen Chadwick, fost profesor de istorie la Universitatea Cambridge, Romanii „serbau solstițiul de iarnă cu o petrecere de beție şi desfrânare. Creştinii au crezut că pot aduce o semnificație mai bună sărbătorii aceleia. Ei au încercat să-i convingă pe credincioşii lor să nu bea sau să mănânce prea mult, şi să țină sărbătoarea cu mai multă cumpătare, -- dar fără succes…" (O istorie a Creştinismului [A History of Christianity], 1995, p. 24).

Crăciunul contra Bibliei

Cât de bine se compară tradițiile şi obiceiurile Crăciunului cu relatarea biblică a naşterii lui Hristos? O privire obiectivă ne arată că multe tradiții presupuse originare din Biblie nu se compară cu relatarea biblică.

Au fost trei înțelepți în călătorie să-l vadă pe Isus? Biblia nu ne spune. Poate că au fost mai mulți. Nouă ne este spus numai că ei I-au dat lui Isus trei feluri de daruri: „aur, tămâie şi smirnă" (Matei 2:1, 11). A adus cineva daruri când S-a născut Isus? Darurile I-au fost oferite lui Isus pentru că El fusese născut „Regele Evreilor" (versul 2, 11). Acesta a fost un obicei uzual când veneai în fața unui rege, astfel magii au adus daruri potrivite pentru un rege: aur şi mirodenii prețioase. Isus singur a fost primitorul darurilor, ceilalți nu au schimbat cadouri între ei.

Înțelepții, după cum îi descriu adesea scenele nativității, au sosit numai ca să-l găsească pe Isus într-un adăpost temporar – o iesle – pentrucă „la casa de găzduire nu era loc pentru ei" ? Dar nu a fost aşa în realitate. La timpul când înțelepții au sosit, aparent la câtva timp după naşterea lui Hristos, familia lui Iosif locuia într-o casă" (Matei 2:11).

Au considerat autorii celor patru Evanghelii (Matei, Marcu, Luca şi Ioan) că naşterea lui Isus să fie unul dintre cele mai semnificative evenimente pentru Creştini pe care să-l recunoască şi să-l sărbătorească? Marcu şi Ioan nici măcar nu menționează evenimentul. Deşi Matei şi Luca îl menționează, nici unul nu dă data.

Nici unul dintre scriitorii Bibliei nu spune nimic despre comemorarea naşterii lui Hristos.

Ne-a spus cumva Isus Hristos să-I sărbătorim ziua Lui de naştere? NU. Totuşi El a lăsat instrucțiuni explicite cum urmau discipolii Lui să-i comemoreze moartea" (1 Corinteni 11:23-26).

Controversa şi confuzia Crăciunului

La început, Creştinii s-au opus Crăciunului. Unele dintre controversele cele mai timpurii au izbucnit asupra naşterii lui Isus dacă ar trebui să fie observată în primul rând.

„Încă din 245 A.D., Origen, întemeietor al Bisericii, proclama că era un obicei păgân să sărbătoreşti naşterea lui Hristos ca şi cum El ar fi fost un simplu conducător

temporal în loc ca natura Lui spirituală să fie preocuparea noastră principală. Acest punct de vedere a fost reluat de a lungul veacurilor, dar nu a găsit sprijin larg, puternic, decât cu naşterea Protestanismului. Pentru aceşti clerici sobri, cu minţile serioase, observarea Crăciunului a contrazis tot ceea ce au crezut ei. Chef şi beţie de Crăciun! Şi ziua nu era recunoscută ca ziua de naştere a lui Hristos. Era simplu o scuză ca să continue obiceiurile Saturnalelor păgâne" (Gerard şi Patricia Del Re, p. 20).

Enciclopedia Britanică adaugă: „Întemeietorii secolelor 2 şi 3, aşa cum este Clement din Alexandria, Origen, şi Epifamus, au afirmat, că Crăciunul nu era decât o copie a unei sărbători păgâne" (ediţia 15cea, Macropedia, vol. IV, p. 499, „Creştinismul").

Decizia ca să se celebreze naşterea lui Hristos pe 25 decembrie a fost departe de a fi acceptată universal. „Creştinii din America şi Siria i-au acuzat pe creştinii din Roma de închinare la soare pentru celebrarea Crăciunului pe 25 decembrie…Papa Leo cel Mare, din secolul 5, a încercat să scoată anumite practici din Crăciun pe care le-a considerat identice cu închinatul la soare" (Robert Myers, *Celebrări: Cartea Complectă a Sărbătorilor Americane* [Celebrations: The Complete Book of the American Holidays], 1972, p. 310).

Într-adevăr, dintre toate timpurile anului sugerate ca naştere a lui Hristos, 25 decembrie nu ar fi putut să fie acea data (vezi Dece Isus nu s-a născut pe 25 decembrie, p. 11).

„Primilor Creştini ideea de a sărbători ziua de naştere a unei figuri religioase ar fi părut în cel mai bun caz ciudată, şi în cel mai rău hulitor. Fiind născut în această lume nu este nimic de sărbătorit. Ceea ce contează este să părăseşti această lume şi să intri în lumea cealaltă într-o condiţie plăcută lui Dumnezeu.

Când primii Creştini asociau o zi de sărbătoare cu o persoană specifică, cum ar fi un episcop sau un martir, era de obicei data morţii acelei persoane…Dacă vrei să cauţi prin lumea Noului Testament pentru oameni care au ataşat semnificaţie zilelor de naştere, cercetarea ta ar fi repede limitată la păgâni. Romanii sărbătoreau naşterea lui Cezar, şi religiile Mediteraneene necreştine, ataşau importanţă sărbătorilor de naştere unui panteon de figuri supranaturale.

„Dacă Isus a fost născut în Betleem şi scopul venirii Lui a fost ceea ce era aşteptat, atunci prin sărbătorirea naşterii lui în fiecare an Creştinii fac un deserviciu, nu îi aduc cinstire memoriei Lui. Pentru că în sărbătorirea unei naşteri, noi susţinem exact tipul de tradiţie pe care sosirea Lui a avut menirea s-o înlăture" (Tom Flynn, *Problema cu Crăciunul* [The Trouble with Christmas], 1993, p. 42).

Dece Isus Hristos nu s-a născut pe 25 decembrie

Istoria arată convingător că 25 decembrie a fost popularizată ca dată pentru Crăciun, nu pentru că Hristos s-ar fi născut în acea zi, dar pentru că era deja populară în celebrările religioase păgâne ca ziua de naştere a soarelui.

Dar este posibil ca 25 decembrie să fie ziua naşterii lui Hristos?

„Lipsindu-le orice indicaţii scripturale pentru ziua de naştere a lui Hristos, învăţătorii Creştini de la început au sugerat date din tot cuprinsul calendarului. Clement…a ales 18 noiembrie. Hippolytus…a socotit că Hristos trebuia să fi fost născut într-o miercuri…Un document anonim considerat a fi fost scris în Africa de Nord

în jurul anului 243 A.D. a pus naşterea lui Isus la 28 martie" (Joseph L. Sheler, U.S. News and World Report, „În căutarea Crăciunului [In Search for Chrismas],"
23 Dec., 1996, p. 58).

O analiză atentă a scripturilor, totuşi, indică clar că 25 decembrie este o dată foarte puţin probabilă pentru naşterea lui Hristos. Iată două din motivele principale:

În primul rând, ştim că păstorii erau pe câmp păzind turmele lor la timpul când s-a născut Hristos (Luca 2:7-8). Păstorii nu erau pe câmp în timpul lui decembrie. Conform cu *Celebrări: Cartea Complectă a Sărbătorilor Americane* [Celebrations: The Complete Book of American Holidays], relatarea lui Luca „sugerează că Isus ar fi putut să fi fost născut în timpul verii sau devreme toamna. Deoarece decembrie este rece şi ploios în Iudea, este probabil că păstorii au căutat adăpost pentru turme în cursul nopţilor" (p. 309).

Asemănător, *Comentariul Interpretului în un volum* [The Interpreter's One-Volume Comentary] zice că acest pasaj pledează „împotriva naşterii lui Hristos pe 25 decembrie pentru că vremea nu ar fi permis" ca păstorii păzească turmele în câmp, noaptea.

Al doilea, părinţii lui Isus veniseră la Betleem ca să se înregistreze în recensământul roman (Luca 2:1-4). Asemenea recensăminte nu se făceau iarna, când temperaturile adesea scădeau sub nivelul îngheţului iar drumurile erau în condiţii foarte proaste. A face recensământul în aceste condiţii ar fi fost neproductiv.

Date fiind dificultăţile şi dorinţa de a aduce cât mai mulţi păgâni la creştinism, „factorul important pe care te-am rugat să-l ţii clar în minte, este că fixarea datei de 25 decembrie a fost un compromis cu păgânismul" (William Walsh, „*Povestea lui Moş Crăciun*" [The Story of Santa Klaus], 1970, p.62).

Dacă Isus Hristos nu a fost născut pe 25 decembrie, ne indică oare Biblia când a fost El născut? Relatările biblice indică toamna anului ca pe cel mai probabil timp al naşterii lui Isus, bazat pe concepţia şi naşterea lui Ioan Botezătorul.

Cum Elisabeta (mama lui Ioan) a fost în a şasea lună de graviditate când a fost Isus conceput (Luca 1:24-36), noi putem determina cu aproximaţie timpul anului când s-a născut Isus dacă cunoaştem când s-a născut Ioan.

Tatăl lui Ioan, Zaharia, era preot slujind în templul din Ierusalem în timpul cursului lui Abija (Luca 1:5). Calcule istorice indică acest curs serviciu să corespundă cu 13-19 iunie în acel an (The Companion Bible, 1974, Apendice 179, p. 200).

A fost în timpul acestei perioade de serviciu când Zaharia a aflat că el şi nevasta sa, Elisabeta, vor avea un copil (Luca 1:8-13). După ce şi-a terminat stagiul şi a călătorit acasă, Elisabeta a conceput (versul 23-24). Presupunând că concepţia lui Ioan a avut loc spre sfârşitul lui Iunie, adăugând nouă luni ne aduce la sfârşitul lui martie ca timpul cel mai probabil al naşterii lui Ioan. Adăugând alte şase luni (diferenţa de vârstă dintre Ioan şi Isus) ajungem spre sfârşitul lui septembrie ca cel mai probabil timp al naşterii lui Isus.

Crăciunul: o sărbătoare interzisă

În Anglia „Protestanţii au găsit modul lor propriu, mai liniştit, de a sărbători, în calm şi mediaţie," în timp ce „Puritanii stricţi au refuzat total s-o sărbătorească, spunând că nici o sărbătoare nu ar fi mai importantă decât Sabatul. Pelerinii din Massachusetts au făcut un efort ca să lucreze în ziua de Crăciun ca în oricare altă zi.

„În 3 Iunie, 1647, Parlamentul a stabilit pedepse pentru celebrarea Crăciunului şi a anumitor altor sărbători. Această politică a fost reafirmată în 1652…” (Gerard şi Patricia Del Re, p. 20).

Chiar şi America colonială a considerat Crăciunul mai mult ca o orgie destrăbălată decât o ocazie religioasă. „Atât de defăimată, în fapt, îi era reputaţia în America colonială încât celebrarea Crăciunului a fost interzisă în Puritana New England, unde cunoscutul preot Cotton Mather a descris distracţiile de Crăciun ca „un afront la graţia lui Dumnezeu” (Jeffrey L. Sheler, U.S. News & The World Report, „În căutarea Crăciunului,” 23 decembrie, 1996, p. 56).

Motivul pentru care Crăciunul a supravieţuit şi a devenit o sărbătoare atât de populară – este celebrat de 96% dintre americani şi de aproape toate naţiunile, chiar şi de cele ateiste, (Sheler, p.56) – este datorat factorilor economici (vezi „Cum a devenit Crăciunul sărbătoare,” p. 8).

Crăciunul evaluat

Noi nu trebuie să uităm că Crăciunul este înrădăcinat în obiceiuri şi practici religioase străvechi care nu au nimic de a face cu Creştinismul sau Biblia. Tom Flynn însumează chestiunea: „Un număr enorm de tradiţii pe care noi le asociem acum cu Crăciunul îşi au originea în tradiţii religioase păgâne pre-Creştine. Unele dintre acestea au conotaţii sociale, sexuale sau cosmologice care ar putea conduce pe cei moderni educaţi, senzitivi culturali, să renunţe la aceste tradiţii odată ce au înţeles mai bine rădăcinile lor” (Flynn, p. 19).

Iniţial intenţionată ca să uşureze tranziţia noilor convertiţi dela închinarea păgână la Creştinism, celebrarea sărbătorii în anii mai recenţi a fost determinată de forţe economice. Enciclopedia Britanică observă că sărbătorile tradiţionale Creştine „au suferit un proces de izbitoare desacralizare şi, în special Crăciunul, comercializare. Fundaţia Christologică a Crăciunului a fost înlocuită de mitologicul Moş Crăciun [Santa Klaus]” (ediţia 15, Macropaedia, vol. IV, p. 499, „Creştinismul”).

Chiar şi cu lipsurile sale, Crăciunul rămâne o tradiţie stabilită. Deşi unii recunosc caracterul păgân intrinsec al sărbătorii, ei cred că sunt liberi să-şi stabilească zilele lor proprii de închinare. Alţii se agaţă de credinţa naivă şi fără suport biblic că cele mai populare sărbători păgâne au fost convertite de Creştinism şi deci sunt acceptabile lui Dumnezeu.

Dând de o parte raţionalizarea omenească, noi trebuie să considerăm părerea lui Dumnezeu asupra acestor sărbători. Noi trebuie să căutăm în Cuvântul lui Dumnezeu să vedem cum priveşte El amestecarea practicilor şi obiceiurilor păgâne cu închinarea Lui. Dar mai întâi să examinăm o altă sărbătoare populară, Paştele.

Paştele: Mascând Adevărul Biblic

În contrast cu publicul general, care consideră Crăciunul drept cea mai importantă sărbătoare creştină, mulţi teologi privesc Paştele ca sărbătoarea cea mai proeminentă pentru că comemorează învierea lui Isus. Ca şi cu Crăciunul, găsim că obiceiurile populare asociate cu celebrările de Paşti – iepuraşi, căutatul ouălor de Paşti, slujbele la răsărit de soare, etc. – nu au nimic de a face cu înregistrarea biblică a înălţării dintre morţi a lui Hristos.

Când au început atunci aceste practici?

Enciclopedia Britanică ne spune: „Ca la Crăciun, de asemenea şi de Paşti, obiceiurile populare reflectă multe elemente păgâne din antichitate, în acest caz, legate de ritualuri de fertilitate de primăvară, cum sunt simbolurile ouălor de Paşti sau ale iepuraşilor de Paşti" (Ediția 15, Micropaedia, vol. IV, p. 605, „Anul Bisericesc" [Church Year]).

Istoria antică a Paştelui

Rădăcinile celebrărilor de Paşti datează cu mult înainte de viața, moartea şi învierea lui Isus Hristos. Diferitele obiceiuri de Paşti pot fi trasate în urmă la sărbători străvechi de primăvară în legătură cu Astarte, zeița primăverii şi a fertilității. Francis White, profesor de filozofie la Colegiul Boston, citează următoarele fapte:

„Originea oului de Paşti este bazată pe tezaurul fertilității rasei Indo-Europene…iepuraşul de Paşti îşi are originea în cunoştințele fertilității pre-Creştine. Iepurii au fost cele mai fertile animale pe care le ştiau strămoşii noştri, servind ca simboluri a unei vieți noi, abundente în sezonul de primăvară" (*Cartea de mână a obiceiurilor şi sărbătorilor creştine* [Handbook of Christian Feasts and Customs], 1958, pp. 233,236). (Pentru mai multă informație despre aceste simboluri, vezi „Simbolurile fertilității: Sub demnitatea lui Dumnezeu," p. 19).

Obiceiurile şi ritualurile fertilității au fost încorporate în practicile religioase de timpuriu în istorie. După ce Adam şi Eva au fost aruncați afară din Grădina Eden (Genesa 3), omenirea a căutat alte explicații pentru viață. Forțele naturii şi anotimpurile, care nu puteau fi controlate, au început să fie privite ca zei, zeițe şi puteri supranaturale care trebuiau să fie venerate şi temute. Omul în curând şi-a creat zeii lui proprii, contrazicând poruncile lui Dumnezeu împotriva idolatriei. (Exodul 20:3-6. Deuteronom 5:7-10).

„Națiunile păgâne şi-au făcut imagini şi statui reprezentând puteri pe care le venerau. Mulți din aceşti idoli erau sub formă de animale sau oameni. Dar uneori aceşti idoli reprezentau puteri celeste ca soarele, luna şi stelele, forțele naturii ca marea şi ploaia, ori forțe ale vieții ca moartea şi adevăr…

„Cu timpul un întreg sistem de credințe în astfel de forțe naturale s-a transformat în mitologie. Fiecare sistem şi cultură îşi are structura mitologică proprie dar aceste structuri sunt adesea foarte asemănătoare. Numele zeilor pot fi diferite dar funcțiile şi acțiunile lor sunt adesea la fel. Cel mai proeminent mit care să treacă peste barierele culturale a fost acela al ciclului fertilității. Multe culturi păgâne cred că zeul fertilității moare în fiecare an în timpul iernii dar este renăscut primăvara în fiecare an. Amănuntele diferă între culturi, dar ideea principală este aceeaşi" (*Dicționarul Biblic Ilustrat al lui Nelson* [Nelson's Illustrated Bible Dictionary], 1986, publicat pe PC Study Bible CD, 1992-96, „Zei, Păgâni").

În mitologia păgână soarele a reprezentat viața. Soarele s-a presupus că murea în jurul solstițiului de iarnă, ziua cea mai scurtă a anului. (Cum am discutat mai devreme, data hotărâtă pentru sărbătoririle de Crăciun îşi are originea în acest mit). Completând renaşterea soarelui erau ritualurile fertilității de primăvară, a căror simboluri au dăinuit prin celebrările de Paşti.

În adaos la iepuri şi ouă, un alt obicei popular de Paşti îşi are o origine precreştină. „De asemenea popular între Europeni şi Americani la Paşti este jambonul, pentru că porcul a fost considerat un simbol de noroc în Cultura Europeană precreştină" (*Enciclopedia Religiei* [The Encyclopedia of Religion], 1987, p. 558, „Paştele" [Easter]).

Ritualuri şi rituri sexuale

Riturile antice de fertilitate gravitau în jurul perversiunii şi imoralităţi sexuale flagrante. Referiri la aceste rituri sunt făcute în tot cuprinsul Bibliei sub o varietate de nume şi descrieri.

Zeiţa fertilităţii la Babilonieni şi Asirieni a fost Ishtar, al cărei nume ar fi putut foarte bine să fie originea numelui Paştilor la englezi – Easter.
Ishtar a simbolizat Pământul Mamă în ciclul natural al fertilităţii pe pământ. Multe mituri s-au format în jurul acestei zeiţe femeie. Ea era zeiţa dragostei, şi practica prostituţiei rituale a devenit foarte răspândită în cultul fertilităţii dedicat numelui ei.

„Templele lui Ishtar aveau multe preotese, sau prostituate sfinte, care simbolic jucau riturile fertilităţii ciclului naturii. Ishtar a fost identificată cu Feniciana Astarte, Semitica Astoreh şi Sumeriana Inanna. Puternice asemănări există de asemenea între Ishtar şi Egipteana Isis, Greaca Afrodita şi Romana Venus.

„Asociat cu Ishtar a fost tânărul zeu Tamuz, considerat şi divin şi muritor…În mitologia Babiloniană Tamuz murea anual şi se renăştea an după an, repetând ciclurile anuale ale sezoanelor şi ale recoltelor. Această credinţă păgână a fost identificată mai târziu cu zeii păgâni Baal şi Anat în Canaan” (*Dicţionarul Biblic Ilustrat al lui Nelson* [Nelson's Illustrated Bible Dictionary], „Zei, Păgâni” [Gods, Pagan]). Pentru mai multe amănunte vezi „Legătura cu Învierea,” p. 17)

Prin întreg Vechiul Testament Dumnezeu şi-a exprimat supărarea pe copiii Lui, când ei i-au servit pe aceşti zei falşi (Judecători 2:13-14; 10:6-7; 1 Împăraţi 11:5-11; Ezechiel 8:14-18).

Presiuni împotriva Paştelui Evreiesc (Passover)

Primii Creştini au ţinut Paştele Evreiesc (Passover), instituit de Dumnezeu cu secole mai înainte în timpul Exodului (Exodul 12:13-14; Leviticul 23:5). Isus Hristos personal a observat această sărbătoare (Matei 26:17-18) şi i-a dat un înţeles mai clar sub Noul Legământ cu instituirea de către El a simbolurilor pâinii şi vinului (versurile 26-29). El este Mielul lui Dumnezeu oferit ca adevărat sacrificiu de Paşti (Passover) pentru păcatele lumii (Ioan 1:29; 1 Corinteni 5:7).

Isus le-a spus discipolilor Săi să continue această celebrare în amintirea Lui şi a morţii Sale (1 Corinteni 11:23-26). În curând, totuşi, au început să se facă presiuni pentru înlocuirea Paştelui Evreiesc (Passover) cu alte obiceiuri populare dar nebiblice. Această mişcare a fost subiectul multor dezbateri în următoarele trei secole.

Observă cum a descris această perioadă Enciclopedia Britanică: „Primii Creştini au celebrat Paştele Domnului în acelaşi timp cu Evreii, în timpul nopţii primei luni pline, în prima lună a primăverii (14 –15 Nisan). Pe la mijlocul secolului al doilea, cele mai multe biserici au transferat această sărbătoare în prima Duminică după sărbătoarea evreiască. Dar unele biserici din Asia Mică nu au renunţat la vechile tradiţii, lucru pentru care au fost denunţate ca fiind „iudaice” (Eusebiu, *Istoria Eclesiastică* [Ecclesiastical History], Cartea V, chapters 23.25). Primul Consiliu Ecumenical din Nicea în 325 A.D. a decretat că toate bisericile să observe sărbătoarea împreună într-o Duminică” (Ediţia 15, Macropaedia, vol. IV, pp. 604-605, „Anul Bisericesc”).

„După lungi şi aprigi controverse asupra datei (care este guvernată de calendarul lunar), data pentru Paşti a fost stabilită de Consiliul din Nicea în 325 A.D. ca să fie prima Duminică după luna plină care urmează echinoxul de primăvară. Paştele a devenit centrul unei structuri liturgice fixe de date şi festivaluri în anul bisericesc” (ibid., p. 409, „Creştinismul”).

Dece a înlocuit Paştele „Creştin,” Paştele Evreiesc (Passover) ?

Deşi Paştele era clar de origine păgână, conducătorii creştini din primele două secole după răstignirea lui Hristos au adoptat aceeaşi filozofie în stabilirea noilor sărbători pe care mai târziu au aplicat-o Crăciunului. Considerând că lumea este liberă să-şi aleagă propriile lor date calendaristice şi obiceiuri de rugăciune ei au continuat ca treptat să înlocuiască Paştele (Passover) poruncit de Biblie cu o sărbătoare de Paşti de creaţie omenească.

Prejudiciul se pare că a fost de asemenea un factor important în hotărârea lor de a face aceste schimbări. Conform cu A.K. Bishop: „Dezvoltarea timpurie a celebrării Paştelui (neevreiesc) şi disputele calendaristice care l-au însoţit, au fost în bună parte rezultatul încercării Creştinismului să se separe de Iudaism. Duminica înlocuise deja Sabatul evreiesc devreme în secolul al doilea, şi în ciuda eforturilor din Asia Mică să menţină data Paştelui evreiesc la 14 Nisan (de unde şi numele de Quatrodecimani), Consiliul dela Nicea a adoptat duminica anuală urmând luna plina după echinoxul de primăvară (21 Martie)" (*Dicţionarul Evanghelic de Teologie al lui Elwell* [Elwell's Evangelical Dictionary of Theology], 1984, publicat în *Noua Bibliotecă a Bibliei* [The New Bible Library], CD, 1993, „Paştele").

Înainte de 70 A.D., Creştinătatea a fost „privită de guvernul Roman şi de populaţie în general, ca o ramură a religiei Iudaice" (Jesse Lyman Hurlbut, *Povestea Bisericii Creştine* [The Story of the Christian Church], 1954, p. 34). Creştinismul şi iudaismul celebrau aceleaşi zile de sărbătoare biblice, deşi creştinii le observau cu înţelesuri noi introduse de Isus şi de Apostoli.

Totuşi, două revolte evreieşti împotriva Imperiului Roman, în 64-70 şi 132-135, au condus la o persecuţie extinsă a evreilor şi la oprirea practicelor religioase evreieşti. Evreii au fost chiar alungaţi din Ierusalem şi li s-a interzis să se întoarcă sub pedeapsa cu moartea. Cum tensiunea a crescut, unii creştini au început să abandoneze credinţele şi practicele considerate că sunt prea evreieşti. Cu timpul mulţi au abandonat Sabatul de odihnă şi închinare săptămânală în favoarea închinării de duminică şi au abandonat Paştele (Passover) în schimbul paştelui păgân, ca să se distanţeze de Evrei.

Noua Enciclopedie Catolică explică: „Iniţial ambele sărbători au fost permise, dar treptat a fost considerat incompatibil să se sărbătorească Paştele creştin în ziua unei sărbători Evreieşti, şi s-a cerut unitate în celebrarea sărbătorii creştine principale" (1967, vol. V, p. 8, „*Controversa Paştelui* [Easter Controversy]").

Legătura cu Învierea

Cum s-a ajuns ca închinarea la zei şi zeiţe străvechi să fie asociată cu moartea şi învierea lui Isus Hristos? Deşi amănuntele sunt pierdute în timp, o privire mai îndeaproape la mitologia antică privind închinarea lor ne va ajuta să înţelegem cum practicile păgâne au supravieţuit în tradiţiile populare de Paşti.

Două dintre cele mai timpurii zeităţi înregistrate au fost zeul Babilonian al fertilităţii Tamuz şi zeiţa Iştar. Fiecare an Tamuz „se credea că murea, trecând din pământul luminos în lumea întunecoasă subterană…" (Sir James Frazer, *Umbra de Aur* [The Golden Bough], 1993, p. 326).

Ciclul sezonal a ajuns să fie asociat cu presupusa moarte şi înviere anuală a lui Tamuz. „Sub numele de Osiris, Tamuz, Adonis, şi Attis, popoarele din Egipt şi din Asia occidentală au reprezentat decăderea şi reîntoarcerea anuală la viaţă…pe care ele au personificat-o ca un zeu care murea şi învia în fiecare an. În nume şi amănunte ritualurile se deosebeau din loc în loc, în conţinut însă ele erau aceleaşi" (Frazer, p. 325).

Multe din aceste ritualuri se învârteau în jurul inducerii reîntoarcerii lui Tamuz dinte morți. O asemenea ceremonie este înregistrată în Ezechiel 8:14.unde Ezechiel a avut o vedenie abominabilă: „femei plângând pentru Tamuz” în însuşi templul lui Dumnezeu.

Comentariul Biblic al Expositorului [The Expositor's Bible Commentary] zice privitor la acest vers: „Tamuz, mai târziu legat de Adonis şi Afrodita prin nume, a fost un zeu al fertilității şi ploii…În ciclul sezonal mitologic, el murea devreme toamna când vegetația se ofilea. Învierea lui, prin bocetul lui Iştar, era marcat prin mugurii primăverii şi fertilitatea pământului. Această reînnoire era încurajată şi sărbătorită prin festivaluri desfrânate de fertilitate…Femeile ar fi plâns moartea lui Tamuz. Ele de asemenea poate că urmau ritualul lui Iştar, bocind pentru învierea lui Tamuz” (Ralph Alexander, vol. 6, 1986, pp. 783-784).

Cum închinarea la Tamuz şi Iştar s-a răspândit la regiunea mediteraneană, incluzând teritoriul Israelului biblic, perechea a ajuns să fie venerată sub alte nume: Baal şi Astarte (Astoret), Attis şi Cybela, Adonis şi Afrodita. Dumnezeu a condamnat cu ardoare venerarea senzuală, pervertită a lui Baal şi Astarte (Judecători 2:11-15; 3:7-8; 10:6-7; 1 Împărați 11:4-6, 31, 33; 16:30-33; 22:51-53).

Obiceiuri pre-Creştine legate de Hristos

În închinarea străveche găsim mitologia care până la urmă va lega aceste tradiții străvechi cu moartea şi învierea lui Hristos. Zice Allan Watts: „Ar fi plictisitor să descrii în amănunt tot ce ni s-a înmânat nouă despre diferitele ritualuri ale lui Tamuz, Adonis…şi mulți alții,…Dar tema lor universală – drama morții şi a învierii – îi face precursori ai Paştelui Creştin şi deci ai primelor slujbe de Paşti Creştinesc. Când vom ajunge să descriem celebrarea creştinească a Paştilor vom vedea cum multe din ceremonii şi obiceiuri se aseamănă cu aceste ritualuri precedente” (*Paşti: Povestea şi Semnificația lui* [Easter: Its Story and Meaning], 1950, p. 58).

Watts descrie unele din asemănări şi paralele: „Cu puțin înainte de echinoxul de primăvară…membrii acestui cult (a Tamuz-Iştar, Attis-Cybela şi Adonis-Afrodita) începeau un post – după cum şi Creştinii au postul Paştelui, începând cu patruzeci de zile înaintea Paştilor.”

El ne spune cum unii credincioşi taie un pom, îl cară cu venerație şi respect la templul lui Cybela, şi îl pun în mijlocul sanctuarului…”Acolo, pe trunchiul central agață figura tânărului zeu” (p. 59).

„Aici, pentru zilele care mai rămâneau de postit, credincioşii se adunau să cânte imnuri de bocet pentru mortul Attis… Şi până în ziua de astăzi, în Vinerea Mare la Venerarea Crucii, Creştinii cântă imnuri de bocet pentru un altul şi mai mare care a murit pe un Pom…” (Watts, p. 59).

Cum postul se apropia de sfârşit, avea loc un ritual remarcabil: „…Figura mortului Attis era dată jos de pe pom şi îngropată la apusul soarelui. Târziu în timpul nopții, credincioşii lui stăteau în jurul mormântului cântând cântece de bocet. Cum răsăritul se apropia, o lumină mare era aprinsă, după cum Creştinii de azi aprind lumânările de Paşti în ajunul Paştelui ca un simbol al lui Hristos înviat” (Watts, pp. 61-62).

Un alt autor descrie închinăciunea idolatră astfel: „…Tristețea credincioşilor a fost schimbată în bucurie…Mormântul a fost deschis: zeul s-a înălțat dintre morți; şi cum preotul a atins buzele bocitorilor cu balsam, el le şopteşte încet la ureche veştile bune ale salvării. Învierea zeului a fost aclamată de discipolii lui ca o promisiune că şi ei vor ieşi triumfători din putrezirea mormântului.

Dimineața…divina înviere era sărbătorită cu răbufnire nestăpânită de veselie. La Roma, şi probabil în alte locuri, celebrarea lua forma unui carnaval" (Frazer, p. 350).

Adoptarea unei celebrări străvechi

În formele ei diferite, venerarea lui Tamuz-Adonis-Attis s-a răspândit în jurul Imperiului Roman incluzând însăşi Roma. Cum creştinismul s-a răspândit prin tot Imperiul, conducătorii religioşi în aparență au contopit obiceiurile şi practicile asociate cu acest zeu „înviat" mai devreme şi le-au aplicat înviatului Fiu al lui Dumnezeu.

„Când ne gândim cât de des Biserica a conceput cu îndemânare să sădească sămânța noii credințe pe vechiul stoc de păgânism, noi putem presupune că celebrarea de Paşti, a morții şi învierii lui Hristos, a fost altoită pe celebrările asemănătoare ale mortului şi înviatului Adonis…"(Frazer, p.345).

Astfel Paştele a urmat tiparul Crăciunului în a fi aprobat oficial şi binevenit în Biserică. „Motive de acelaşi fel au putut conduce autoritățile ecleziastice să asimileze festivalul Paştilor al morții şi învierii Domnului lor cu festivalul morții şi învierii unui alt zeu asiatic care s-a celebrat în acelaşi sezon. Ritualurile de Paşti contemporane încă observate în Grecia, Sicilia şi sudul Italiei poartă sub unele aspecte o asemănare izbitoare cu ritualurile lui Adonis, sugerând că Biserica a adaptat conştient noul festival la predecesorii lui păgâni pentru beneficiul de a câştiga suflete pentru Hristos" (Frazer, p. 359).

Ca să descoperi ce crede Dumnezeu despre unirea obiceiurilor asociate cu închinăciunea la alți zei cu închinăciunea Lui să citeşti „Are vre-o importanță pentru Dumnezeu?," începând la pagina 32.

Dezbaterea Paştelui Evreiesc (Passover) şi Paştele Creştin

Acceptarea Paştelui Creştin în locul Paştelui Evreiesc (Passover) nu a venit fără rezistență. Doi conducători religioşi din mijlocul secolului al doilea – Polycarp, episcopul de Smyrna şi Anicetus, episcopul de Roma – au dezbătut exact acest punct.

Anicetus a fost în favoarea Paştelui Creştin Nou în timp ce Polycarp, declară Enciclopedia Britanica, a apărat observarea Paştelui Creştin de Passover, pe 14 Nisan, prima lună a calendarului ecleziastic evreiesc, indiferent pe ce zi a săptămânii ar cădea" (Ediția 15, Micropaedia, vol. VIII, p. 94, „Polycarp").

Polycarp a propovăduit celebrarea Passoverului aşa cum a făcut-o biserica inițială. Eusebiu a zis că Polycarp a făcut aceasta pentrucă acesta a fost modul în care întotdeauna el a celebrat cu Ioan, discipolul Domnului nostru, şi cu restul apostolilor cu care el se asocia" (*Istoria Ecleziastică a lui Eusebiu*[Eusebiu's Ecclesiastical History [Eusebiu's Ecclesiastical History], 1995, pp.210-211)".

Aceşti creştini ai secolului al doilea încă urmau exemplul lui Isus Hristos (1 Corinteni 11:1; 1 Petre 2:21, 1 Ioan 2:6) în observarea Paştelui Evreiesc (Passover). Câteva decade mai târziu şi un alt conducător, Polycrates, s-a disputat cu Victor, episcopul Romei, asupra aceleiaşi probleme. Eusebiu a scris despre continua dezbatere:

„A fost o discuție considerabilă avută asupra acestui punct, ca urmare a unei diferențe de opinie cu privire la observarea sezonului Paştelui. Bisericile din toată Asia,

ghidate de o tradiţie mai veche, au presupus că ele trebuie să ţină a paisprezecea zi a lunii pentru festivalul Paştelui Mântuitorului, ziua în care evreii erau porunciţi să omoare mielul pascal.

„Episcopii din Asia, perseverând în observarea obiceiului moştenit de la străbunicii lor, erau conduşi de Polycarp. El, într-adevăr, a continuat tradiţia moştenită, printr-o scrisoare adresată lui Victor şi bisericii din Roma. „Noi, a zis el, deci, observăm ziua autentică; nici adăugându-i şi nici luând dela ea. Căci în Asia au adormit mari lumini, care se vor ridica din nou în ziua când va apărea Domnul, când El va veni în glorie din ceruri, şi va învia toţi sfinţii…

„Mai mult, Ioan, care s-a odihnit pe pieptul Domnului nostru;…de asemenea Polycarp din Smyrna, atât episcop cât şi martir. Traseas…Sagaris…Papirius; şi Melito…Toţi aceştia au observat a paisprezecea zi de Paşti (Passover) conform evangheliei, fără să se abată în nici un chip, dar urmând regula credinţei. Mai mult, eu, Polycrate, care sunt cel mai umil dintre voi, conform cu tradiţia neamurilor mele, pe unele din care le-am urmat. Pentru că au fost şapte, rubedeniile mele (care erau) episcopi, şi eu sunt al optulea; şi neamurile mele au prăznuit întotdeauna ziua când lumea (i.e. Evreii) a aruncat drojdia.

„Eu, deci, fraţilor, am acum şasezeci şi cinci ani întru Domnul, sfătuindu-mă cu fraţii în întreaga lume, şi studiind în întregime sfintele Scripturi, nu sunt deloc îngrijorat de lucrurile cu care sunt ameninţat, să mă intimideze. Pentrucă cei care sunt mai mari decât sunt eu au spus: „Noi trebuie să-l ascultăm pe Dumnezeu în loc de oameni" (Eusebiu, pp.207-209).

Din nefericire, raţionalizarea oamenilor a învins în ciuda direcţiilor lui Dumnezeu şi a exemplului lui Isus Hristos.

Simbolurile Fertilităţii: Sub demnitatea lui Dumnezeu

Pentru că abilitatea de a se înmulţi este vitală pentru hrana şi prezervarea vieţii, omenirea a fost de mult preocupată de fertilitate. Te-ai întrebat vreodată dece ouăle şi iepuraşii – cele mai populare simboluri ale Paştelui – au fost selecţionate ca simboluri ale fertilităţii?

„În religia tradiţională din popor, oul este un simbol foarte puternic al fertilităţii, purităţii şi renaşterii. Este folosit în ritualuri magice ca să încurajeze fertilitatea şi să restaureze virilitatea; ca să privească în viitor; să aducă vreme bună; să încurajeze crescutul recoltelor şi să protejeze atât vitele cât şi copii împotriva nenorocului şi în special al teribilului deochi. În toată lumea reprezintă viaţa şi creaţia, fertilitatea şi învierea…Mai târziu [obiceiurile privitor la ouă] au fost legate de Paşti. Biserica nu s-a opus la aceasta, deşi multe obiceiuri cu ouă existau dinainte de Creştinism, pentru că ouăle au adus un simbol proaspăt şi puternic al Învierii şi a transformării morţii în viaţă" (Enciclopedia Religiei, 1987, p. 37, „Oul").

Iepuraşul de Paşti este o înlocuire modernă a „iepurelui, simbolul fertilităţii în Egiptul antic" (New Enciclopedia Britanica, 15th ediţie, Micropaedia, p. 333, „Easter") . Nu este nici un secret că iepurii sunt extrem de prolifici. Iepuroaicele fată de câteva ori pe an câte doi până la opt pui în fiecare an, şi perioada de gestaţie

durează numai o lună. Contrar cu instrucțiunile lui Dumnezeu, aceste simboluri păgâne de fertilitate acordă puteri divine creației (ouă, iepuri) în loc de Creator (Romani 1:21-25).

Prin contrast cu sărbătorile păgâne, Dumnezeu a promis să binecuvânteze poporul Său din abundență, în schimb pentru dragostea şi supunerea lui. Observă cuvintele de încurajare ale lui Moise pentru Israel cu puțin timp înainte de moartea sa: „Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi şi împlini, Domnul, Dumnezeul tău, va ține față de tine legământul şi îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvânta şi te va înmulți; va binecuvânta rodul trupului tău, şi rodul pământului tău., grâul tău, mustul şi untdelemnul tău. Rodul cirezilor tale de vite şi rodul turmelor tale de oi, în țara pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da. Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele; şi la tine nu va fi nici bărbat, nici femeie stearpă, nici vită stearpă în turmele tale" (Deuteronom 7:12-14).

Oamenii au avut de ales între a privi spre Dumnezeu ca Creatorul lor pentru binecuvântări de reproducere sau să privească spre creație. Dată fiind istoria de simboluri păgâne de fertilitate, crezi că Dumnezeu este mulțumit când oamenii includ aceste simboluri în închinăciunea lor? (pentru răspuns vezi „Are vre-o importanță pentru Dumnezeu?," pagina 32).

O nouă temă de închinare

Aşa cum Paştele Creştin a înlocuit Paştele Evreu (Passover), nu numai că a fost aleasă o nouă dată (Duminica după echinoxul de primăvară în loc de 14 Nisan cum instrueşte Biblia), dar a fost introdusă şi o nouă *temă.* În loc să comemoreze moartea lui Hristos cum ne învață Scripturile (1 Corinteni 11:26), noua sărbătoare a fost desemnată să celebreze învierea Lui. Această nouă temă a acomodat armonios simbolurile păgâne ale fertilității. De asemenea a ajutat să distingă comunitatea Creştină de cea a Evreilor, un scop principal al conducătorilor religioşi de atunci.

Acest timp al anului a devenit popular pentru botezuri, şi zilele petrecute în pregătire pentru ele a devenit cunoscut ca Lent sau Post . Astfel descrie T.J. German perioada de post:

„[Lentul] este o perioadă de patru zeci de zile de penitență şi rugăciune care începe cu Miercurea Cenuşii, şi pregăteşte pentru sărbătoarea Paştelui. Este o formă de retragere pentru Creştini în prepare pentru sărbătorirea misterului paştelui. A devenit o retragere de patru zeci de zile în timpul secolului VII ca să coincidă cu cele patru zeci de zile petrecute de Isus în deşert; mai înainte Lentul ținuse de obicei numai o săptămână.

„Fiecare vineri în timpul Postului este o zi de abstinență. Postirea probabil că a originat cu obiceiul postului de către cei care se aşteptau să fie botezați după ce au fost novici (candidați la botez). A treia, a patra şi a cincea duminică a Lentului se referă la procesul de preparare pentru botez" (*Dicționarul Evanghelic de Teologie al lui Elwell* [Elwell's Evangelical Dictionary of Theology, „Lent").

Deşi învierea lui Hristos este o bază importantă pentru speranța pe care o avem că şi noi vom fi înviați (1 Corinteni 15:17; Romani 5:10) nici Dumnezeu Tatăl, Hristos sau Scripturile nu au comandat vreodată să sărbătorim acest eveniment.

Într-adevăr, dragostea lui Dumnezeu este exprimată pentru întreaga omenire în primul rând prin răstignirea lui Isus Hristos (Ioan 3:16; Evrei 9:28). Moartea Sa este punctul central adevărat al Paştelui (Passover) şi nu învierea Sa. Multe amănunte precise

ale morții Sale şi ale evenimentelor conducând la ea, şi incluzând-o, au fost prezise în Scripturile Evreieşti cu sute de ani mai înainte.

Decizia lui Dumnezeu Tatăl ca de bună voie să-Şi dea pe singurul fiu născut – şi a lui Isus Hristos să-Şi ofere viața torturii şi execuției ca un sacrificiu pentru păcatele omenirii – au fost cu mult mai agonizante decât demonstrația puterii lui Dumnezeu asupra morții prin înviere.

Nevoia omenirii pentru un Mântuitor

Dar este încă mult de considerat. Biblia discută păcatul şi nevoia noastră de a fi iertați şi împăcați cu Dumnezeu (tema Paştelui [Passover] poruncit de Biblie şi a Săptămânii Azimelor) cu mult mai des decât este pomenită învierea. În Biblia versiunea King James, cuvântul păcat apare de 447 ori, comparat cu cuvântul înviere folosit numai de 41 de ori. Nu uita că păcatul a fost cauza morții lui Hristos. Numai prin renunțarea la păcatele noastre şi fiind împăcați cu Dumnezeu prin moartea lui Hristos putem să fim asigurați că vom fi înviați (Faptele Apostolilor 2:38; Ioan 5:29; 11:25).

Aceasta nu înseamnă să minimalizăm importanța învierii lui Hristos. Ea, de asemenea, este de o importanță crucială în procesul de mântuire (1 Corinteni 15). După ce am fost împăcați cu Dumnezeu Tatăl prin moartea Fiului Său, în final noi suntem salvați de viața lui Hristos care pledează pentru noi în rolul Său de Mare Preot (Romani 5:10; Evrei 4:14-1 6; 1 Ioan 2:1).

Totuşi, nicăieri în Biblie nu sunt Creştinii instruiți ca să observe o sărbătoare a învierii lui Hristos, nici nu este vre-o însemnare biblică a primilor Creştini să fi făcut astfel. Dar este foarte clar că amândoi, Isus Hristos şi Apostolul Pavel, se aşteaptă ca urmaşii lui Hristos să comemoreze anual moartea Sa sacrificială pentru beneficiul nostru (Matei 26:26-28; 1 Corinteni 5:7; 11:23-28).

Totuşi sărbătorirea Paştelui creştin a învins. Aceia care au rămas credincioşi exemplului lui Hristos de a observa Paştele Passover au scăzut la număr sau au fost persecutați de cei care au favorizat celălalt Paşte.

Deşi vom considera în alt capitol modul în care Dumnezeu vede schimbările inventate de oameni a modului de închinare poruncit de El, să examinăm acum în ce feluri tradițiile acestei sărbători nu corespund cerințelor biblice.

Când a avut loc învierea?

Alegerea unei date de Duminică pentru Paşti este bazată pe presupunerea că Hristos s-a înălțat din mormânt devreme duminică dimineața. Credința populară este că Hristos a fost răstignit într-o vineri şi s-a înălțat într-o duminică. Dar nici una dintre aceste supoziții nu este susținută de Biblie.

Matei 12:38 descrie pe unii Scribi şi Farisei cerându-I lui Isus un semn ca dovadă că El era Mântuitorul. Dar Isus le-a spus că singurul semn pe care El avea să le dea va fi acela al profetului Iona. „Căci după cum Iona a stat trei zile şi trei nopți în pântecele chitului, tot aşa şi Fiul omului va sta ***trei zile şi trei nopți în inima pământului***” (versul 40).

Dar cum putem noi acomodăm „trei zile şi trei nopți în inima pământului” între o răstignire de vineri după amiază şi o înviere duminică dis de dimineața? Concepția tradițională a răstignirii şi învierii permite ca Isus să fie în mormânt numai ***o zi şi jumătate***.

Unii pentru a împăca cuvintele lui Hristos cu credința lor într-o răstignire de vineri şi o înviere de duminică raționalizează că cele „trei zile şi trei nopți” ale declarației lui

Hristos nu cer un spațiu literal de 72 de ore. Ei gândesc că o parte dintr-o zi poate fi considerată ca o zi întreagă. De unde, cum Isus a murit după amiaza (în jurul „orei a noua” după crăpatul zilei sau circa 3 p.m. (Matei 27:46-50), ei cred că ceea ce a rămas de vineri constituie prima zi, sâmbătă a doua şi parte din duminică a treia zi.

Totuşi, ei nu reuşesc să ia în considerare că numai două nopți – vineri noapte şi sâmbătă noapte – sunt socotite în această explicație. La urma urmei, Biblia este clară că Isus se înălțase deja ***înainte*** de partea de zi a duminicii (Ioan 20:1). Ceva este evident foarte greşit cu această concluzie obişnuită privind perioada când a fost Isus în mormânt.

Iona 1:17, la care s-a referit Hristos, declară specific că „Iona a stat în pântecele peştelui trei zile şi trei nopți.” Nu avem nici un motiv să credem că aceste zile şi nopți au fost fracționate. Nici nu există vre-o bază să credem că Hristos a intenționat numai două nopți şi o zi, plus părți din două zile, când El a prezis durata timpului cât avea să stea în mormânt. Asemenea raționalizare subminează integritatea cuvintelor lui Hristos.

A fost împlinit semnul lui Hristos?

Dacă Hristos ar fi fost în mormânt numai de târziu vineri după amiaza până cândva duminică dimineața atunci semnul pe care El l-a dat că El era Mântuitorul prezis nu a fost împlinit. Pretenția Lui că El este Mântuitorul depinde de împlinirea exactă a cuvintelor Sale; este o chestiune foarte importantă.

Să examinăm cu atenție amănuntele acelor zile fatidice. Fiecare dintre autorii Evangheliilor dă un raport al evenimentelor dar fiecare prezintă aspecte diferite care au nevoie să fie sincronizate şi armonizate corect ca să producă o secvență şi o înțelegere clară a ceea ce s-a întâmplat (vezi „Cronologia Răstignirii şi Învierii lui Hristos,” pagina 24). Vom vedea cum, când fiecare raport este evaluat, amănuntele cronologice se împletesc perfect.

Spre exemplu, Ioan 19:31 prezintă un punct esențial care ne dă o introspecție la alte relatări. Ziua de preparare în care a fost Isus răstignit este descrisă ca ziua dinainte de Sabat. Dar Ioan o clarifică declarând că acest Sabat care se apropia *„era o zi mare.”* Aceasta nu se referă la Sabatul săptămânal (de vineri seara până sâmbătă seara) dar la prima zi a Săptămânii Azimelor, care este una dintre zilele mari anuale poruncite de Dumnezeu, sau Sabat, (Exodul 12:16-17; Leviticul 23:6-7), care ar putea – şi de obicei se întâmplă – să cadă în alte zile ale săptămânii.

Unii cred că această zi mare a căzut în acel an într-o zi a şaptea , făcând-o să coincidă cu Sabatul săptămânal, cu ziua de preparare fiind deci vineri. Dar relatarea lui Luca arată că nu a fost cazul acesta. Observă secvența evenimentelor descrise în Luca 23. Momentul morții lui Isus, precum şi înmormântarea Lui în grabă din cauza apropierii Sabatului, este povestită în versurile 46-53. Versul 54 declară, „Era ziua Pregătirii şi începea ziua Sabatului.”

Sunt menționate două Sabaturi

Mulți au presupus că aici este vorba despre Sabatul săptămânal. Dar acesta nu este cazul. De fapt, este un Sabat care a avut loc într-o joi, pentrucă versul 56 arată că femeile, după ce au observat că corpul lui Hristos a fost pus în mormânt, „s-au întors şi au pregătit miresme şi miruri” pentru prepararea finală a trupului.

Asemenea muncă nu s-ar fi putut face într-o zi de Sabat (săptămânal) pentru că ar fi fost considerată o violare a Sabatului. Aceasta este verificată de raportul lui Marcu, care declară, „***După ce a trecut ziua Sabatului***, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov şi

Salome, au cumpărat miresme [pe care nu le-ar fi cumpărat într-o zi mare de Sabat], ca să se ducă să ungă trupul lui Isus" (Marcu 16:1).

Femeile au trebuit să aştepte până acest Sabat a trecut înainte ca ele să poată cumpăra şi prepara miresmele care urmau să fie folosite pentru miruirea trupului lui Isus. Atunci, după ce au cumpărat şi pregătit miresmele şi mirurile vineri, „Apoi, în ziua Sabatului s-au odihnit după Lege" (Luca 23:56). Acest al doilea Sabat menționat în scrierile Evangheliei este Sabatul obişnuit săptămânal, observat de vinerea seara până sâmbăta seara.

Comparând amănuntele ambelor Evanghelii – unde Marcu ne spune că femeile au cumpărat mirodeniile *după Sabat* şi Luca relatează că au preparat mirodeniile şi atunci *s-au odihnit în ziua de Sabat* – noi putem vedea clar că sunt menționate două feluri de Sabaturi. Prima a fost o „zi mare" (Ioan 19:31) – prima zi a Săptămânii Azimelor – care în 31 A.D. a căzut într-o joi. A doua a fost Sabatul săptămânal al zilei a şaptea. (vezi „Cronologia răstignirii şi învierii lui Hristos," pagina 25).

Semnul Mântuitorului

După ce femeile s-au odihnit în ziua obişnuită de Sabat săptămânal, ele s-au dus la mormântul lui Isus devreme în prima zi a săptămânii (duminica) „pe când era încă întuneric" (Ioan 20:1), şi au găsit că El fusese deja înviat (Matei 26:1-6; Marcu 16:2-6; Luca 24:1-3). Când lăsăm Scripturile să se interpreteze singure, relatările celor patru Evanghelii se armonizează precis şi confirmă validitatea promisiunii lui Hristos că El va fi în mormânt trei zile şi trei nopți – nu numai o parte din acel timp.

Mai multe dintre traducerile Bibliei recunosc că în aceste evenimente s-a discutat maievaluatmult de un singur Sabat. În Matei 28:1 unele versiuni ale Bibliei, inclusiv *Noul Testament în Paralel Grec şi Englez al lui Marshall* [Marshall's Parallel New Testament in Greek and English], *Traducerea lui Ferrar Fenton* [Ferrar Fenton's Translation] şi *Traducerea Literală a lui Green* [Green's Literal Translation] traduc această frază corect ca „după Sabaturi." *Traducerea Literală a lui Young* [Young's Literal Translation] şi *Dicționarul complet al studiului cuvântului: Noul Testament* [The Complete Word Study Dictionary: New Testament],(1992, p. 1270) recunosc de asemenea că aici a fost vorba de mai multe Sabaturi.

Redactarea din Marcu 16:1-2 este confuză pentru unii pentrucă pare că sugerează că mirodeniile fuseseră cumpărate după Sabatul săptămânal în loc de înainte de el, vineri. Totuşi, aceasta este explicată de Luca 23:56 , care arată clar că femeile au cumpărat mirodeniile înainte, şi nu după, Sabatul săptămânal, „Apoi, în ziua Sabatului s-au odihnit după Lege." Marcu nu menționează această odihnă de Sabat săptămânal în raportul său, dar Luca, care a scris mai târziu, a făcut-o.

Unii se împiedică asupra lui Marcu 16:9, neluând în considerare că nu este nici o punctuație indicată în textul original grecesc. Deci, ca să fie în armonie cu materialul prezentat de celelalte Evanghelii, o traducere mai corectă ar fi: „Isus după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena…" Aceste versuri nu zic că Isus a înviat devreme duminică dimineața, dar că El a apărut devreme duminică dimineața Mariei Magdalenei, fiind deja înviat cu câtva timp mai înainte.

Când considerăm amănuntele din cele patru relatări ale Evangheliilor tabloul este clar. Isus a fost răstignit şi înmormântat miercuri după amiaza la apus, imediat înainte de a începe un Sabat. Cu toate acestea, aceea a fost o zi mare de Sabat, căzând într-o joi în acea săptămână, în loc de Sabatul săptămânal de vineri seara până sâmbătă seara. El a rămas înmormântat de miercuri la apus până sâmbătă la apus, când El a înviat din morți. Astfel, când Maria Magdalena a venit la mormânt duminică dimineața înainte de răsăritul

soarelui, „pe când era încă întuneric” (Ioan 20:1), ele au găsit piatra dată la o parte şi mormântul gol.

Noi putem fi siguri de durata exactă a înmormântării lui Hristos înainte de înviere, „trei zile şi trei nopţi [a fost Iona] în pântecele chitului” (Matei 12:40), pe care Isus a dat ca dovadă că El era Mântuitorul. Isus a înviat sâmbătă după amiaza târziu – nu duminică la răsărit – care au fost exact trei zile şi trei nopţi după ce El a fost pus în mormânt, imediat înainte de apus miercuri.

Profeţia lui Hristos a timpului cât avea să fie în mormânt s-a împlinit cu precizie. Deoarece lumea cea mai multă nu înţelege zilele mari ale Bibliei ţinute de Hristos şi discipolii Săi, ei nu pot înţelege amănuntele cronologice păstrate atât de precis pentru noi în Evanghelii.

O cale mai bună

După cum am văzut, Paştele şi obiceiurile sale au început nu din Biblie ci din ritualurile păgâne de fertilitate. Este un amestec curios de practici străvechi mitologice şi date arbitrare care acoperă şi discreditã dovada învierii şi a Salvării lui Isus Hristos.

După ce am aflat sursele şi premizele a două sărbători religioase majore, unii s-ar întreba, şi cu bună dreptate, care zile ar trebui să le celebreze un Creştin. La urma urmelor, Biblia subliniază că Dumnezeu urmează să fie venerat de către copiii Săi (1 Corinteni 167:9; Psalmul 22:27; 86:9) deci este sigur că El se aşteaptă ca ei să observe zilele pe care El le-a indicat.

Dumnezeu în Cuvântul Său arată o cale de trai mai bună cu zile mai bune de închinat pe care El le-a stabilit pentru poporul Său. Capitolul următor dezvăluie acele zile poruncite de Dumnezeu.

Cronologia Răstignirii şi a Învierii lui Hristos

Marţi: Isus Hristos a mâncat o masă de Paşti (Passover) seara devreme, cu discipolii Săi (la începutul lui 14 Nisan, după calculul evreu) şi a instituit simbolurile Noului Legământ (Matei 26:26-28). Isus a fost atunci trădat de Iuda, arestat şi adus în timpul nopţii în faţa marelui preot.

Miercuri: Isus a fost răstignit şi a murit în jurul orei 3 după amiaza (Matei 27:46-50).
Aceasta a fost ziua de preparare a Sabatului *anual* (nu al celui săptămânal), care a început în seara aceea (Marcu 15:42; Luca 23:54; Ioan 19:31). Trupul lui Isus a fost pus în mormânt la apus (Matei 27:57-60).

Joi: Aceasta a fost ziua mare de Sabat, ziua întâia a Săptămânii Azimelor (Ioan 19:31; Leviticul 23-4-7). Este descrisă ca ziua de după ziua de prepare (Matei 27;62).

Vineri: Ziua mare de Sabat este acum trecută, femeile au cumpărat şi preparat mirodenii pentru ungerea corpului lui Isus, înainte de a se odihni în Sabatul săptămânal care începuse la apus (Marcu 16:1; Luca 23:56).

Sâmbătă: Femeile s-au odihnit în Sabatul săptămânal conform cu Porunca a Patra (Luca 23:56; Exodul 20:8-11). Isus a înviat cam la apus, *exact trei zile şi trei nopţi* (72 de ore) după îngropare, împlinind semnul lui Iona şi autentificând Mesia lui Isus.

Duminică: Femeile au adus mirodeniile preparate dis de dimineață *pe când era încă întuneric* (Luca 24:1; Ioan 20:1). Isus *înviase deja* (Matei 28:1-6; Marcu 16:2-6; Luca 24:2-3; Ioan 20:1). El nu a înviat duminică dimineața, dar la apusul zilei precedente.

Capitolul 3

Zilele de Închinare ale lui Dumnezeu

Cum Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă sărbătorirea nici a Crăciunului nici a Paştelui tradițional şi condamnă împodobirile păgâne asociate cu aceste sărbători de creație omenească, cum trebuie Creştinii să i se închine lui Dumnezeu? Există sărbători anuale pe care Creştinii ar trebui să le observe?

Dumnezeu ne-a dat şapte festivaluri anuale, sau zile de sărbătoare, în care să-L venerăm şi să-L onorăm. Prin observarea lor conform cu Cuvântul Său, noi putem înțelege planul Său final pentru umanitate. Să luăm notă deci de zilele pe care Dumnezeu le-a dezvăluit pentru ca noi să ne închinăm Lui în mod formal. Festivalurile Sale sunt cu mult mai semnificative decât sărbătorile lumii pentrucă ele ne dezvăluie planul Său pentru umanitate.

Prima zi poruncită pentru închinare

Leviticul 23 numeşte în ordine toate sărbătorile poruncite de Dumnezeu. Prim dintre sărbătorile lui Dumnezeu care trebuie observat în fiecare săptămână este ziua de Sabat săptămânal (Leviticul 23:3).

În prima carte a Bibliei, Genesa, aflăm că Dumnezeu a creat omul în a şasea zi (Genesa 1:24-31). „În ziua a şaptea Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea, pe care o făcuse; şi în ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfințit-o, pentrucă în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse" (Genesa 2:2-3).

Cuvântul evreiesc pentru „odihnă" este *shabath* şi este înrudit cu cuvântul Sabat. Literal, Dumnezeu S-a sabatat sau S-a odihnit; El a încetat din munca de creație (Exodul 20:8-11).

Odihnindu-Se, Dumnezeu de asemenea a binecuvântat şi a sfințit ziua a şaptea ca un dar pentru omenire (Genesa 2:2-3; Exodul 16:23). A sfinți (a sanctifica, a consacra) ceva înseamnă a face ceva sacru (divin, sfânt). Cum Dumnezeu a făcut Sabatul sacru (Exodul 16:23; 20:11; Neemia 9:14); El i-a instruit pe cei care Îl urmau să-şi aducă aminte să îl țină sacru odihnindu-se de asemenea şi ei (Exodul 20:8-11; Deuteronom 5:12-15). Observând Sabatul, atunci, ni se reaminteşte că Dumnezeu este Creatorul nostru.

În afară de a crea Sabatul pentru odihnă, Dumnezeu de asemenea ne-a dezvăluit că este şi o zi de închinare. În Leviticul 23 El i-a spus lui Moise: „Domnul a vorbit lui Moise şi i-a zis: „Vorbeşte copiilor lui Israel, şi spune-le: „Iată sărbătorile Domnului, pe cari le veți vesti ca *adunări sfinte*. Iată sărbătorile Mele: „Şase zile să lucrați; dar ziua a şaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o *adunare sfântă*. Să nu faceți nici o lucrare în

timpul ei, este Sabatul Domnului în toate locuințele voastre" (versurile 1-3). Adunările sacre sunt întruniri sfinte, pentru închinare şi rugăciune.

Când Isus a venit pe pământ El nu a venit ca să anuleze sau să submineze poruncile lui Dumnezeu (Matei 5:17). El a venit ca să „mărească legea şi s-o facă minunată" (Isaia 42:21). Isus a observat Sabatul (Marcu 1:21; 6:2; Luca 4:16; 6:6), aşa cum au făcut apostolii şi alți membri ai bisericii de la început (Faptele Apostolilor 13:14; 17:2). NeEvreii credincioşi s-au întâlnit cu ei în ziua de Sabat (Faptele Apostolilor 13:42, 44; 18:4).

Această binecuvântare dela Dumnezeu, a fost păstrată cu venerație, ca una dintre Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, nu s-a schimbat. A şaptea zi a săptămânii -- observată de vineri seara până sâmbătă seara – a continuat ca ziua sfântă poruncită de Dumnezeu pentru odihnă şi rugăciune. Deşi mai târziu *oamenii* au inițiat o schimbare a închinăciunii la duminică, *porunca* lui Dumnezeu nu a fost niciodată revocată, nici nu a fost dată vre-o autorizație biblică pentru a o înlocui cu prima zi a săptămânii.

Aceasta este numai o scurtă explicație a Poruncii a Patra a lui Dumnezeu. Dacă doreşti să descoperi mai mult despre Sabatul biblic, te rugăm să ceri copia ta gratuită a broşurii *Dela Apus la Apus: Sabatul de Odihnă a lui Dumnezeu* (Sunset to Sunset: God's Sabbath of Rest).

În afara Sabaturilor săptămânale, Dumnezeu a dat poporului Său sărbători anuale care corespund cu sezoanele de recoltă ale Israelului. Acestea sunt de asemenea „adunări sfinte" care să fie observate la timpul potrivit (Leviticul 23:4) şi care reprezintă planul principal al lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii.

Paştele [Passover]

Paştele [Passover] (Leviticul 23:5) este o reamintire cum Dumnezeu a luat viețile tuturor primilor născuți băieți egipteni (Exodul 12:7; 26:29) dar a trecut peste (passed over) casele Israeliților pentru că ei au pus pe rama uşilor sângele unui miel sacrificat. Sângele mielului a prefigurat sacrificiul lui Isus Hristos, care cruță omenirea dela pedeapsa cu moartea veşnică. În Noul Testament, Creştinii ajung să înțeleagă că Hristos este adevăratul Miel de Paşti (Passover) (compară Exodul 12:21cu 1 Corinteni 5:7). Prin observarea ultimului Său Passover cu discipolii Săi, Isus a explicat că simbolurile pâinii şi vinului reprezintă trupul şi sângele Său, oferite de El pentru iertarea păcatelor noastre (Matei 26:26-28; Marcu 14:22-24).

Celebrarea noastră a acestei ocazii anuale, marcând moartea lui Isus (1 Corinteni 11:26), ne reaminteşte că viața veşnică nu este posibilă decât prin El (Ioan 6:47-54; Faptele Apostolilor 4:10-12). Sacrificiul Său este punctul de plecare pentru salvare şi temelia pentru sărbătorile anuale care urmează.

Sărbătoarea Azimelor

În legătură cu Paştele [Passover], Dumnezeu a instituit Sărbătoarea Azimelor (Leviticul 23:6-8). Istoric comemorează fuga Israeliților antici din Egipt în aşa grabă încât nu au avut timp să-şi lase pâinea să dospească (Exodul 1 2:33-34).

Dumnezeu a poruncit Izraeliților să observe acest festival prin scoaterea drojdiei din casele lor pentru şapte zile. Prima şi ultima zi a acestui festival de o săptămână au fost specific desemnate ca adunări sfinte – zile devotate odihnei şi adunării pentru închinăciune.

În timpul serviciului Său pământesc, Isus a identificat drojdia ca un simbol al păcatului (Matei 16;6-12; Marcu8:15; Luca 12:1). De atunci membrii Bisericii de la

început au continuat să observe acest festival scoțând drojdia afară din casele lor pentru o săptămână ca un simbol al minților şi atitudinilor curate pe care Dumnezeu le doreşte dela poporul Său (1 Corinteni 5:6-8). După ce acceptăm sacrificiul lui Hristos pentru păcatele noastre, noi trebuie să urmăm exemplul Lui şi să practicăm virtutea

Rusaliile [Pentecostul, Festivalul săptămânilor]

A treia zi anuală de sărbătoare este Sărbătoarea Săptămânilor, Rusaliile sau Pentecostul (Leviticul 23:16-21; Faptele Apostolilor 2:1). Această sărbătoare, care corespunde cu prima recoltă a sezonului, a fost ziua în care Dumnezeu miraculos a acordat Spiritul Său Bisericii Noului Testament (Faptele Apostolilor 2).

Rusaliile (Pentecostul) continuă să ne aducă aminte că Dumnezeu este Domn al recoltei Sale, alegând şi pregătind primele fructe ale Împărăției Sale care va să vină, prin acordarea lor a Spiritului Său (Matei 9:38; Luca 10:2; Romani 8:23; Jacov 1:18). Spiritul lui Dumnezeu ne împuterniceşte cu dragostea lui Dumnezeu, cu motivarea ca să ne supunem Lui, şi cu o minte sănătoasă ca să recunoaştem adevărul Lui (2 Timotei 1:7; Ioan 15:26; 16:13). Numai aceia conduşi de Spiritul lui Dumnezeu sunt numiți Fiii lui Dumnezeu (Romani 8:9, 14).

Sărbătoarea Trâmbițelor

Următoarea zi de sărbătoare, este Sărbătoarea Trâmbițelor (Leviticul 23:24-25). Israelul vechi a înțeles că trompetele erau folosite ca o modalitate de a anunța mesaje speciale (Numere 10:1-10).

Noul Testament dezvăluie un mare eveniment care va fi anunțat în această zi prin sunetul unei trompete: reîntoarcerea lui Isus Hristos pe pământ (Apocalipsa 8:2, 11:15). Această zi de asemenea descrie un timp când cei morți pentru Hristos vor fi înviați (1 Corinteni 15:52; 1 Tesaloniceni 4:16) ca să domnească împreună cu El pentru 1000 de ani (Apocalipsa 20:4-6).

Zilele de sărbătoare care au rămas descriu paşii în stabilirea proorocitei Împărății a lui Dumnezeu pe pământ şi judecata omenirii după reîntoarcerea lui Hristos.

Ziua Ispăşirii

Ziua Ispăşirii este următoarea adunare sfântă (Leviticul 23:26:32). Celebrată prin post (versul 27, compară cu Faptele Apostolilor 27:9), această zi reprezintă nevoia omenirii de a fi împăcată cu Dumnezeu prin iertarea păcatelor.

La întoarcerea lui Hristos, Satana va fi legat (Apocalipsa 20:1-3) astfel ca națiunile să poată fi împăcate cu Tatăl prin Hristos. Luca s-a referit la această sărbătoare ca „Postul" în Faptele Apostolilor 27:9.

Sărbătoarea Corturilor

Sărbătoarea Corturilor de şapte zile, reprezintă pasul următor în Planul lui Dumnezeu. Acest festival descrie domnia de 1000 de ani a lui Isus Hristos (Apocalipsa 20:4-6) cunoscută şi ca Mileniul.

Isaia descrie această perioadă ca un timp de pace când legea lui Dumnezeu se va răspândi dela Ierusalem la toate națiunile (Isaia 2:2-4). Natura feroce a animalelor se va schimba (Isaia 11:6; 65:25), pământul va deveni foarte productiv (Isaia 35:1), şi, cel mai important, „pământul va fi plin de cunoştința Domnului, ca fundul mării de apele care-l

acoperă" (Isaia 11:9). Cu influența diabolică a Satanei eliminată, toată omenirea va învăța în sfârşit căile lui Dumnezeu.

Această ambianță perfectă va fi menită să ofere tuturor oamenilor ocazia de a se pocăi de păcatele lor şi de a veni la Dumnezeu Tatăl, prin Isus Hristos. Biblia ne arată că Isus a participat la acest festival important (Ioan 7:2, 10. 14).

Ultima Zi Mare

Pasul final în Planul de Salvare al lui Dumnezeu pentru omenire este reprezentat de această zi de sărbătoare de la sfârşitul Săptămânii Corturilor (Leviticul 23:39). Numită a opta zi sau Ultima Mare Zi (Ioan 7:37), această sărbătoare descrie marea judecată a omenirii menționată în Apocalipsa 20:11-13. În timpul acesta toți oamenii care au murit fără să cunoască planul lui Dumnezeu pentru ei, vor fi înviați pentru a li se da ocazia să răspundă chemării lui Dumnezeu.

Creatorul nostru vrea „ca toți oamenii să fie mântuiți" (1 Timotei 2:4) şi „doreşte ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință" (2 Petre 3:9). Prin acest plan minunat fiecare va avea ocazia să cunoască adevărul lui Dumnezeu, să se pocăiască şi să fie mântuit.

Biserica primului secol a urmat exemplul lui Isus Hristos observând aceste sărbători. Petru şi Ioan i-au îndemnat pe frați să calce în paşii lui Isus (1 Petre 2:21), „să trăiască cum a trăit Isus" (1 Ioan 2:6). Ei au urmat porunca lui Hristos să-i învețe pe cei convertiți „să păzească tot ce v-am poruncit eu" (Matei 28:19-20).

Supunere sau Idolatrie?

Sărbătorile, care îşi au rădăcinile în păgânism, încalcă primele două din Cele Zece Porunci. Este Dumnezeu mulțumit când oamenii pretind că i se închină Lui prin adoptarea sărbătorilor zeilor şi zeițelor păgâne în sărbători făcute de măna omului în timp ce ei ignoră zilele şi modurile de închinare poruncite de El?

Sărbătorind ziua de naştere a zeului soarelui sau adoptând rituri de fertilitate pentru alți zei şi zeițe, violează porunca clară a lui Dumnezeu: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine" (Exodul 20:3).

Inventând sărbători religioase ca să înlocuieşti pe cele date de Dumnezeu contrazice învățăturile Sale: „Să nu-ți faci chip cioplit …Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti…căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos…(versurile 4-5). Substituind obiceiuri şi practici păgâne în locul celor poruncite de Dumnezeu – indiferent cât de bine intenționate ar fi – constituie idolatrie.

Dece ar alege cineva să respingă instrucțiunile lui Dumnezeu şi minunatele Sale zile de sărbătoare, în special când Dumnezeu ni le-a dat ca să ne dezvăluie destinul nostru final? Ca să descoperi mai mult despre aceste festivaluri magnifice şi cum să le observi, cere copia ta gratuită a cărții *Planul Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu: O Promisiune de speranță pentru întreaga omenire* [God's Holy Day Plan: The Promise of Hope for All Mankind]. Vei afla mai multe dovezi că Isus şi cu Apostolii au observat aceste zile şi vei învăța mai multe despre semnificația lor în a ne ajuta să înțelegem Planul principal al lui Dumnezeu pentru întreaga omenire.

Urmând instrucțiunile şi exemplul lui Isus Hristos, Apostolii şi Biserica Noului Testament de la început, Biserica Unită a Lui Dumnezeu [United Church of God] continuă să observe aceste zile anuale. Noi primim pe toți aceia care doresc să ni se alăture în închinarea la Creatorul nostru în aceste festivaluri de speranță. Noi te invităm să iei contactul cu oficiul nostru cel mai apropiat pentru a găsi o congregație lângă tine.

Halloween: O sărbătoare a Întunericului

Ce trebuie să creadă un observator nefamiliar cu Halloweenul? Părinții îi îmbracă pe copiii ca monştri, vampiri, diavoli, vrăjitoare şi stafii şi îi încurajează să se apropie de străini şi să le ceară bomboane sau alte surprize. Proprietarii de case îşi decorează casele cu imagini de pisici negre, stafii, spiriduşi şi dovleci sculptați şi uneori transformă curtea în imitații de cimitire. Adulții se îmbracă în costume la fel de stranii şi bizare şi merg la petreceri în camere decorate ca temnițe şi cripte.

Dece sunt practici aşa de bizare atât de populare? Dece ar celebra cineva o sărbătoare care pune accentul pe morbid şi pe macabru? De unde au originat asemenea obiceiuri?

Ca şi cu Crăciunul şi Paştele, noi putem găsi urma rădăcinilor Halloweenului cu mult înapoi în trecutul păgân. În timpul Evului Mediu 1 noiembrie a fost stabilit deja ca Ziua Tuturor Sfinților. Seara de ajun, 31 octombrie, a devenit ajunul tuturor sfinților, Allhallows Eve, sau Halloween cum este cunoscut azi.

Enciclopedia Religiei [The Encyclopedia of Religion] zice, „Halloween, sau Allhallows Eve [Ajunul tuturor sfinților] este o sărbătoare observată pe 31 octombrie, seara dinainte de sărbătoarea creştină Ziua Tuturor Sfinților. Halloween este numele pentru ajunul de Samhain, o sărbătoare marcând începutul iernii ca şi prima zi a Noului An în cultura veche celtică din insulele britanice. Timpul Samhainului constă din ajunul sărbătorii şi din ziua însăşi (31 octombrie şi 1 noiembrie) (1987, p. 176 „Halloween").

În afara Halloweenului Celții au observat multe alte sărbători incluzând solstițiul de iarnă (mai târziu transformat în Crăciun); ritualuri de fertilitate de primăvară (renăscut mai târziu ca Paştele creştin); 1 Mai ca ziua recoltei; 2 februarie ca ziua lumânării [Candlmas], presupusa dată când Isus a fost prezentat în templu şi purificarea Mariei; şi Lammas un festival al recoltei pe 1 august. În Statele Unite Candlmas persistă ca ziua hârciogului [Groundhog Day].

Privitor la Halloween *Enciclopedia Religiei* [The Encyclopedia of Religion] continuă:

„Cu această ocazie, se crede că o adunare de forțe supranaturale ar avea loc ca în nici o altă perioadă a anului. Ajunul şi ziua de Samhain erau caracterizate ca un timp în care barierele dintre tărâmul supranatural şi cel omenesc erau deschise. Elemente din lumea cealaltă, cum ar fi sufletele morților, erau capabile să viziteze locuitorii pământului, şi oamenii puteau avea ocazia să pătrundă în domeniul zeilor şi al creaturilor supranaturale.

„Jertfe violente şi sacrificii, de animale, de recoltă şi posibil omeneşti, se făceau ca să împace puterile supranaturale care controlau fertilitatea pământului…Samhain recunoştea întregul spectru de forțe supraomeneşti care cutreierau pământul în timpul perioadei" (pp.176-177).

În timpul acestei sărbători se aprindeau mari focuri pe vârfurile dealurilor ca să sperie duhurile necurate…Sufletele morților, se credea că se duceau în această zi să-şi viziteze casele lor, şi festivalul de toamnă a primit o semnificație sinistră, cu stafii, vrăjitori, spiriduşi, pisici negre, zâne şi demoni de tot felul care, se zicea, că hoinăresc peste tot locul. Era timpul să împace puterile supranaturale care controlau forțele naturii. În plus, Halloween se credea că era timpul cel mai favorabil pentru ghicitul privitor la

căsătorie, noroc, sănătate şi moarte. Era de asemenea o zi în care ajutorul diavolului era invocat pentru asemenea scopuri" (*Enciclopedia Britanică*, ediţia 15, Micropaedia, vol. IV, p. 862, „Halloween").

Practici străvechi continuate astăzi

Ca şi cu Crăciunul şi Paştele, conducătorii bisericii au adoptat aceste practici antice ca să le servească scopului lor. „Samhain a rămas o sărbătoare populară cu poporul Celtic, prin toată creştinarea Marii Britanii. Biserica Britanică a încercat să schimbe acest interes faţă de obiceiuri păgâne adăugând o sărbătoare Creştină în calendar pe aceeaşi dată cu Samhain. Festivalul Creştin, Ziua Tuturor Sfinţilor, comemorează sfinţii cunoscuţi şi pe cei necunoscuţi ai religiei creştine întocmai cum Samhain a recunoscut şi a plătit tribut zeităţilor celtice" (*Enciclopedia Religiei,* p.177, „Halloween").

Mai multe practici străvechi de Halloween încă există în celebrările moderne. Jocul de a apuca merele cu gura dintr-un hârdău cu apă a fost la început un fel de ghicit al norocului ca să afle despre viitoarele căsătorii. Prima persoană care muşca un măr era prezis ca să fie prima care avea să se căsătorească în anul următor. Cojitul merelor a fost considerat un fel de a ghici cât de mult urma cineva să trăiască. Cu cât era mai lungă coaja cu atât mai mult avea omul să trăiască. Felinarul din coajă de bostan (Jack-o-lantern) cu o faţă demonică sculptată în el şi conţinând o lumânare aprinsă, care a fost iniţial o ridiche mare sculptată la fel (bostanii au fost substituiţi mai târziu când emigranţii irlandezi au venit în Statele Unite), reprezintă un paznic în noaptea de Halloween sau un om (Jack) prins între pământ şi lumea supranaturală.

Mitul modern de Crăciun a lui Moş Crăciun zburând prin aer are de asemenea legătură cu fenomene supranaturale asociate cu Halloween. „Istoric, credinţe despre zeităţi şi spirite Nordice care zburau prin aer ca să adune suflete şi să răsplătească eroii au influenţat legendele Celtice de zâne şi vrăjitoare care au devenit parte din Halloween, şi care au contribuit de asemenea la mitul lui Moş Crăciun zburând cu blănile şi cerbii lui din nordul Europei" (Jack Santino, *Totul din jurul anului: Sărbători şi celebrări în viaţa americană* [All Around The Year: Holidays and Celebrations in American life], 1994, p. 26).

Biblia condamnă ocultul

Deşi unii pot minimaliza simbolismul demonic şi de divinare asociate cu Halloween ca amuzament inocent, Biblia dezvăluie existenţa spiritelor rele, conduse de Satana diavolul, pe care Dumnezeu îl face răspunzător pentru suferinţa şi durerea pe care ei le-au pricinuit omenirii. Apocalipsa 12:9 vorbeşte despre „balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume."

Numele dat lui în Biblie, Satana, înseamnă adversar sau duşman. Biblia ne avertizează că adversarul nostru „dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită" (1 Petre 5:8).

Apostolul Ioan ne spune că „toată lumea zace în cel rău" (1 Ioan 5:19). Satana şi ceilalţi diavoli căzuţi încearcă continuu să ţină omenirea orbită spiritual, îndepărtându-i dela extraordinarul lor destin de a fi parte din familia lui Dumnezeu (cere broşura gratuită *Care este destinul tău?* [What is your destiny?] pentru o explicaţie a acestui adevăr biblic de necrezut).

Ca un Tată iubitor, Dumnezeu ne porunceşte să evităm lucrurile care ne pot dăuna. Privitor la lumea spiritelor, notează ce spune Dumnezeu poporului Său, „Să nu vă duceţi la

cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei; Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru" (Leviticul 19:31).

Pe lângă această poruncă de a evita practicile care se referă la spiritele rele, Dumnezeu a avertizat Israelul să evite orice fel de practici oculte. „Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibe meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul., Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta" (Deuteronom 18:10-12).

Dumnezeu a chemat pe poporul Său la un standard diferit. În loc de mituri şi superstiții, Dumnezeu ne spune ca să privim spre El pentru binecuvântări, direcție şi viitor. Superstiția şi conviețuirea cu spiritele rele a fost o chestiune serioasă în vechiul Israel cu consecințe tragice (Leviticul 20:27).

Dragostea şi poruncile lui Dumnezeu se aplică la toți. Saul, regele Israelului, şi-a pierdut viața când a ignorat instrucțiunile lui Dumnezeu. „Saul a murit, pentrucă s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, şi pentrucă a întrebat şi cerut sfatul celor ce cheamă morții" (1 Cronici 10:13).

Celebrările moderne de Halloween, sau sărbători asemănătoare, pot apărea la suprafață să fie nedăunătoare, dar implicațiile spirituale ale amestecului cu tărâmul spiritual sunt extrem de serioase. Ghicitul norocului, tabla de Ouija, telepatia, astrologia, voodoo, clarviziunea, magia neagră şi altele asemănătoare, pot toate să fie legate de ocult, de forțe satanice sau de închinarea la fenomene ale naturii şi sunt interzise în Scriptură.

Isus Hristos ne-a spus, „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău. Acesta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă" (Matei 22:37-38). Singur Dumnezeu este dătătorul de viață şi al tuturor lucrurilor bune. Ca să recunoşti zei falşi, şi să imiți practicile care îi onorează, este neacceptabil şi idolatru.

Festivalurile lui Dumnezeu în Noul Testament

Observarea Biblică	Poruncită în În Vechiul	Observată de Isus Hristos, de Apostoli sau de Biserica Noului Testament
Paştele (Passover)	Leviticul 23:5	Matei 26:2, 17-19; Marcu 14:12-16; Luca 2:41-42; 22:1, 7-20; Ioan 2:13, 23; 6:4; 13:1-30, 1 Corinteni 11:23-29
Sărbătoarea Azimelor	Leviticul 23:6-8	Matei 26:17; Marcu 14:12; Luca 2:41-42; 22:1, 7; Faptele Apostolilor 20:6; 1 Corinteni5:6-8
Pentecost	Leviticul 23:15-22	Faptele Apostolilor 2:1-21; 20:16; 1 Corinteni 16:8

Sărbătoarea Trâmbiţelor*	Leviticul 23:23-25	Matei 24:30-31; 1 Tesaloniceni 4:16-17; Apocalipsa 11:15
Ziua Ispăşirii	Leviticul 23:26:32	Faptele Apostolilor 27:9
Sărbătoarea Corturilor	Leviticul 23:33-43	Ioan 7:12, 8, 10,14; Faptele Apostolilor 18:21;
Ultima Mare Zi	Leviticul 23:36	Ioan 7:37-38

*Deşi Sărbătoarea Trâmbiţelor nu este menţionată ca atare în Noul Testament, tema zilei – sunatul trâmbiţelor anunţând întoarcerea lui Isus Hristos – este menţionată de câţiva din autorii Noului Testament după cum este notat în referinţe.

Are importanţă pentru Dumnezeu?

În cursul ultimelor două milenii, Creştinătatea tradiţională a ignorat sistematic „zilele de sărbătoare ale lui Dumnezeu" şi şi-a stabilit propriile sale sărbători. Crăciunul a fost stabilit ca să-i ajute pe convertiţii păgâni să vină în Biserică fără să renunţe la obiceiurile şi practicele lor păgâne. Paştele a înlocuit Paştele (Passover) biblic şi Săptămâna Azimelor.

Chiar Sabatul săptămânal a fost abandonat în favoarea duminicii, presupus ca să comemoreze învierea lui Isus (care, după cum am demonstrat mai devreme nu a avut loc duminică dimineaţa).

Deşi, noi ar trebui să recunoaştem imediat că anularea instrucţiunilor lui Dumnezeu este o comportare periculoasă, să cercetăm relatările biblice, dacă asemenea invenţii şi modificări de origine omenească sunt forme acceptabile de închinăciune pentru Creatorul nostru Dumnezeu.

Schimbând instrucţiunile lui Dumnezeu

Când Dumnezeu a început să lucreze cu vechii Israeliţi, El a intenţionat ca ei să dea un exemplu de supunere faţă de El, pentru naţiunile din jurul lor (Deuteronom 4:1, 6-8). Ei urmau să fie o naţiune model, arătând altor popoare că modul de viaţă al lui Dumnezeu produce binecuvântări abundente. Experienţa lor constituie un exemplu permanent pentru noi (1 Corinteni10:1-11).

În timpul anilor lor în Egipt, Israeliţii au fost expuşi culturii şi cultului religios Egiptean. Notează ce zice *Dicţionarul Bibliei al lui Unger* [Unger's Bible Dictionary], despre această cultură: „Religia egipteană a fost un conglomerat politeistic extrem de complicat, în care au fost reţinute multe zeităţi din perioadele anterioare, când fiecare oraş avea zeităţile lui …

„Fiecare obiect, fiecare fenomen al naturii se credea să fie locuit de un spirit, care putea să-şi aleagă forma lui proprie, ocupând corpul unui crocodil, al unui peşte, o vacă, o pisică, etc.. De unde Egiptenii aveau numeroase animale sfinte, în principal taurul, vaca, babunul, şacalul şi crocodilul" (1966, p. 291, „Egipt").

Scurt timp după eliberarea miraculoasă a Israeliţilor din sclavia egipteană Dumnezeu i-a instruit cum a vrut El să fie venerat. El le-a dat Poruncile Sale (Exodul 20), împreună cu statute şi judecăţi detailând cum să le aplice (Exodul 21-22). Dumnezeu le-a dezvăluit Zilele Sale de Sărbătoare (Leviticul 23) şi le-a dat directive privitor la preoţie, tabernacol şi oferte (Exodul 25-31). Dumnezeu i-a spus lui Moise să se urce pe muntele Sinai şi i-a dat două tablete de piatră gravate cu cele Zece Porunci (Exodul 24:12; 31:18).

Când Moise şi-a întârziat coborârea de pe muntele Sinai (Exodul 32:1), Aaron şi restul poporului au hotărât să amestece forma de închinăciune egipteană cu instrucţiunile pe care ei abia le primiseră de la Dumnezeu. Practica de a amesteca credinţe şi practici religioase se cheamă sincretism.

După ce a creat o imagine din aur a unui viţel, Aaron a proclamat ziua următoare o sărbătoare – „o sărbătoare în cinstea lui Dumnezeu" (versurile 4-5). Atunci ei „a doua zi, s-au sculat dis de dimineaţă, şi au adus arderi de tot şi jertfe de mulţămire. Poporul a şezut de a mâncat şi a băut, apoi s-au sculat să joace" (versul 6). Această celebrare a combinat instrucţiunile lui Dumnezeu cu practica şi tradiţia religioasă egipteană.

Nouă nu ne este spus dece Israeliţii au ales acest amestec de închinăciune. Poate că ei au crezut că nu era o idee bună să abandoneze de odată toate formele de închinăciune cu care ei erau obişnuiţi şi ei au practicat simplu ceea ce erau mai obişnuiţi după anii în care fuseseră cufundaţi în cultura egipteană. Indiferent de gândirea lor, Dumnezeu nu a fost mulţumit. El i-a spus lui Moise: „Scoală şi pogoară-te, căci poporul tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului, *s-a stricat. Foarte curând s-au întors dela calea pe care le-o poruncisem Eu…*" (versurile 7-8).

Dumnezeu arată din Cuvântul Său că se aşteaptă la mai mult dela cei care pretind că îl urmează pe El. El vrea ca oamenii să-L venereze în „spirit şi adevăr" (Ioan 4:23-24) -- nu în practicile corupte, dezgustătoare, înrădăcinate în închinarea la alţi zei.

Consecinţele închinăciunii zadarnice

Israeliţii nu au fost îndreptăţiţi în nici un fel ca să se îndepărteze de la instrucţiunile date de Dumnezeu în pustiu. Dumnezeu a fost atât de mâniat de acţiunile lor încât a fost gata să distrugă întreaga naţiune (Exodul 32:10). Numai pentru că Moise a pledat pentru ei, Dumnezeu s-a domolit şi i-a cruţat (versurile 11-14).

Experimentul vechiului Israel de a combina parţi din învăţăturile lui Dumnezeu cu obiceiuri şi elemente păgâne a fost un dezastru. Ca pedeapsă pentru acest păcat 3000 de oameni şi-au pierdut viaţa (versurile 27-28). Poporul care a rămas a trebuit să bea apă amestecată cu idol măcinat, pulverizat în pulbere (versul 20).

Fiind prezumţios – luând libertate neautorizată de a face asemenea lucruri ca modificarea învăţăturilor lui Dumnezeu pentru închinăciune – este păcătos. Biblia descrie acţiunile Israeliţilor ca „un păcat foarte mare" (versurile 21, 30, 31). Legea lui Dumnezeu este clară cu privire la comportarea prezumţioasă (Numeri 15:30-31).

Acelaş principiu este valabil astăzi pentru poporul lui Dumnezeu. Odată ce am ajuns să înţelegem adevărul Lui, avem obligaţia de a lua măsurile necesare ca să ne supunem Lui. Noi recunoaştem că instrucţiunile şi exemplele din Cuvântul Său sunt menţionate pentru beneficiul şi educaţia noastră spirituală (1 Corinteni 10:6, 11; Romani 15:4).

Avertizări adiţionale pentru Creştini

Generaţiile de Israeliţi care au clădit viţelul de aur în aparenţă nu au învăţat niciodată să aibă încredere şi să i se supună lui Dumnezeu. Numai la un scurt timp mai

târziu, în timp ce se pregăteau să intre în ţara pe care Dumnezeu le-o promisese, ei s-au înfricoşat de locuitorii ţării şi au refuzat să intre (Numeri 13-14). Ca rezultat, Dumnezeu le-a spus că vor pribegi 40 de ani în pustiu, până când toţi cei care au refuzat să-i urmeze instrucţiunile vor fi murit (Numeri 14:33). După moartea lor, Dumnezeu a început să pregătească generaţia următoare ca să intre în Canaan.

Parte din instrucţiunile lui Dumnezeu a inclus un avertisment explicit împotriva ***încorporării obiceiurilor păgâne în închinăciunea lor***. Iată cuvintele Lui exacte: „După ce Domnul, Dumnezeul tău, va nimici toate neamurile pe cari le vei izgoni dinaintea ta, după ce le vei izgoni şi te vei aşeza în ţara lor, vezi să nu te laşi prins în cursă, călcând pe urmele lor, după ce vor fi nimicite dinaintea ta. Fereşte-te să nu cercetezi despre dumnezeii lor şi să zici: "Cum slujeau neamurile acestea dumnezeilor lor? Şi eu vreau să fac la fel." Tu să nu faci aşa faţă de Domnul, Dumnezeul tău; căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe cari le urăşte Domnul, şi ele chiar îşi ardeau în foc fiii şi fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor. Voi să păziţi şi să împliniţi toate lucrurile pe cari vi le poruncesc eu; să nu adăugaţi nimic la ele, şi să nu scoateţi nimic din ele" (Deuteronom 12:29-32).

Regretabil, Israeliţii nu au reuşit ca să ţină seama permanent de avertizarea lui Dumnezeu. În repetate rânduri ei au lăsat ca fascinaţia lor cu practicele religioase ale celor din jurul lor să îi învingă şi au decăzut în închinare idolatră.

În jurul 600 B.C. Dumnezeu le-a dat încă trei avertismente împotriva acestui fel de comportare. Primul, prin profetul Ieremia, Dumnezeu a zis, „*Nu vă luaţi după felul de vieţuire al neamurilor*, şi nu vă temeţi de semnele cerului, pentrucă neamurile se tem de ele" (Ieremia 10:2). Aici Dumnezeu a atras atenţia poporului Său împotriva adoptării practicelor gentililor (neamuri sau neisraeliţi) de închinare la corpurile cereşti (ca soarele pe 25 decembrie) şi împotriva astrologiei în general.

În versurile următoare (3-5), Dumnezeu descrie unele din obiceiurile lor idolatre. Ei taie un pom din pădure, îl sculptează cu un topor şi îl decorează cu metale preţioase.

Deşi această relatare se referă specific la facerea unui idol (versurile 6-8), porunca lui Dumnezeu, „*Nu vă luaţi după felul de vieţuire al neamurilor*, (nu învăţaţi obiceiurile Gentililor)," este aplicabilă la toate obiceiurile păgâne. Pomul de Crăciun, vâscul, luminile colorate care vin dela celebrările păgâne ale solstiţiului de iarnă, iepurii şi ouăle de Paşti ca simboluri ale fertilităţii, şi concepţiile demonice la Halloween, toate se cuprind în această prohibiţie. În darea acestei instrucţiuni împotriva învăţării felului de viaţă al păgânilor, Dumnezeu a voit ca poporul Său să evite tipul de păcat pe care strămoşii lor îl comiseseră cu viţelul de aur.

Câţiva ani mai târziu Dumnezeu Şi-a exprimat din nou mânia împotriva poporului Său. „Ele s-au dedat la preacurvie, şi pe mâinile lor este sânge: au preacurvit cu idolii lor; şi copiii pe care Mi-i născuseră, i-au trecut prin foc în cinstea lor, ca să-i mănânce! Afară de aceasta iată ce Mi-au mai făcut: Mi-au spurcat Locaşul cel sfânt în aceeaşi zi, şi Mi-au pângărit Sabatele. Căci după ce şi-au jertfit copiii la idolii lor, tot în ziua aceea s-au dus şi în Locaşul Meu cel sfânt, ca să-l spurce. Iată ce au făcut în Casa Mea" (Ezechiel 23:37-39).

Aici s-ar părea că Israel a practicat unul dintre obiceiurile acelea asociate cu Saturnaliile şi venerarea lui Saturn – sacrificiul copiilor – şi atunci au venit pentru închinăciune la Dumnezeu într-unul dintre Sabaturile Sale!

Prin profetul Ţefania, Dumnezeu a deplâns „pe cei ce se închină pe acoperişuri înaintea oştirilor cerurilor, pe cei ce se închină jurând pe Domnul, dar cari jură şi pe împăratul lor Malcam" (Ţefenia 1:5). Lui Dumnezeu nu-i place când oamenii sunt cu două feţe (făţarnici) (Iacov 1:8; 4:8) în închinăciunea lor – acceptând obiceiuri şi religii false în timp ce profesează că I se închină Lui.

Mesagii consistente prin toată Biblia

Unii oameni presupun greşit că învăţăturile Vechiului Testament, care condamnă îmbinarea păgânismului cu închinarea dumnezeiască<§ au fost anulate în timpul perioadei apostolice. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Ca să dovedim continuitatea învăţăturii lui Dumnezeu în Noul Testament, să luăm în considerare oraşul Corint. Aici găsim unul dintre cele mai instructive exemple despre încorporarea păgânismului în Creştinism.

Aşezat strategic imediat la sud de istmul îngust care leagă centrul Greciei cu Peloponisos, acest oraş stătea pe o rută comercială importantă. Locuitorii lui s-au îmbogăţit prin transportarea bunurilor peste cele patru mile ale istmului, care le economisea o călătorie de 200 de mile cu corabia. Venerarea Afroditei (zeiţa Greacă a dragostei) a fost pentru mult timp parte din istoria oraşului. De asemenea se mândreau cu un templu al lui Apollo, zeul Grec al soarelui.

Cum a fost Corintul în primul secol? Aici Apostolul Pavel a stabilit o biserică înfloritoare, compusă dintr-un grup de oameni mondeni, care s-au adunat în Corint ca să participe la jocuri de noroc, prostituţie religioasă de templu, aventuri de afaceri şi distracţii ce se puteau găsi într-un oraş naval al primului secol.

„Oraşul a devenit în curând un loc de amestec pentru aproximativ 500,000 de oameni care trăiau acolo la vremea când a sosit Pavel. Comercianţi şi marinari, nerăbdători să muncească în docuri, au emigrat în Corint. Jucători profesionişti şi atleţi, punând pariuri pe Jocurile Istmice, şi-au stabilit acolo reşedinţa. Sclavi, uneori liberaţi dar fără un loc unde să se ducă, hoinăreau pe străzi zi şi noapte. Şi prostituate (atât femei cât şi bărbaţi) erau din abundenţă. Oameni din Roma, din restul Greciei, din Egipt, Asia Mică – într-adevăr, toată lumea Mediteraneană – se bucura de lipsa de standarde şi libertatea de gândire care predomina în oraş.

Aceştia erau oamenii care eventual au format biserica din Corint. Ei au trebuit să înveţe să trăiască împreună în armonie, deşi fondurile lor naţionale, sociale, economice şi religioase erau complet diferite” (*Dicţionarul Ilustrat al Bibliei al lui Nelson* [Nelson's Illustrated Bible Dictionary], „Corint”).

Învăţătura lui Pavel asupra altor practici

Scriind acestui grup divers, esenţial gentili cu o tradiţie de venerare a idolilor (1 Corinteni 12:2), Pavel s-a adresat chestiunii dacă obiceiurile şi practicile religioase din afara bisericii îşi mai aveau locul în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

„…Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu. De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul.; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, prea iubiţilor, să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şi a duhului, şi să ne ducem sfinţirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Corinteni 6:14-18, 7:1).

În loc de a numi unele din obiceiurile păgâne drept Creştine sau de a permite noilor convertiţi să reţină unele din practicile lor anterioare, Apostolul Pavel le-a poruncit să abandoneze aceste forme de închinăciune. El a condamnat imoralitatea sexuală care era o

parte obişnuită a ritualurilor fertilităţii în onoarea zeiţei Afrodita (1 Corinteni 6:13, 18; 1 Tesaloniceni 4:3). Fără nici o îndoială că noua biserică nu a participat la nici o celebrare de solstiţiu de iarnă a zeului soare Apollo.

Creştinătatea care este credincioasă Bibliei învăţă pe discipolii ei că, „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El [Isus Hristos], pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robii păcatului" (Romani 6:6). Dacă cineva este hotărât cu fermitate să-L urmeze pe Hristos, „este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17).

Pavel explică să nu reţinem tradiţiile noastre religioase favorite din trecut. Într-adevăr, „toate lucrurile au devenit noi"! Ca parte din „vechiul om" (Efeseni 4:22, Coloseni 3:9) stilurile noastre anterioare de închinăciune trebuie să le abandonăm.

După cum ne-a învăţat Isus, pur şi simplu, noi nu putem servi doi stăpâni (Matei 6:24; Luca 16:13). Noi nu putem simultan să îmbrăţişăm două sisteme în competiţie.

Noi vedem o continuitate evidentă între Vechiul şi Noul Testament ai Bibliei; Noul interzice amestecarea tradiţiilor păgâne cu închinăciunea în „spirit şi adevăr" pe care ne-o porunceşte Dumnezeu (Ioan 4:23-24).

Autoritatea dela om sau dela Dumnezeu?

Cum Dumnezeu s-a opus cu atâta tărie la schimbarea zilelor Sale stabilite pentru Închinăciune (Deuteronom 12:32); Apocalipsa 22:18-19), cu ce autoritate au schimbat fiinţele omeneşti zilele pe care să le ţinem? Iată ce zice Enciclopedia Britanica despre unii creştini de la început: „Deşi mulţi dintre discipolii (lui Isus) au continuat să celebreze timpurile şi sezoanele speciale ale Legii Evreieşti, mulţi convertiţi noi s-au rupt de obicei pentrucă l-au considerat că nu mai era indispensabil sau necesar (Ediţia 15, vol. IV, p. 601, „Anul Bisericesc"). Notează lipsa autorităţii divine. Oamenii singuri au hotărât să facă această schimbare.

Una dintre primele schimbări imaginate de oameni a fost să se închine duminica în loc de Sabatul de ziua a şaptea, ziua autorizată de Biblie. Aceeaşi sursă mărturiseşte că „scrierile Noului Testament nu explică cum a început practica" (ibid., p. 603). Deşi unii au teoretizat că practica a început pentru ca să onoreze învierea lui Hristos, noi am văzut deja că acest raţionament este defectuos pentru că Hristos a fost înviat aproape de apus sâmbătă în loc de duminică dimineaţa.

Înlocuirea zilelor anuale de sărbătoare ale lui Dumnezeu cu sărbători păgâne a fost făcută în acelaşi spirit. Acelaşi articol enciclopedic face această admitere francă: „Spre deosebire de ciclurile de sărbători şi posturi ale Legii Evreieşti, anul Creştin (modern) nu a fost niciodată bazat pe vre-o revelaţie divină. Este mai curând o tradiţie care este întotdeauna supusă schimbării de legea ecleziastică. Fiecare biserică cu guvernare proprie menţine dreptul să determine anul bisericesc" (p. 601).

Când împărăţia Israelului s-a împărţit după moartea lui Solomon, Împăratul Jeroboam al celor zece triburi nordice a schimbat curând data festivalului anual de toamnă dela a şaptea la a opta lună a calendarului ebraic (1 Împăraţi 12:32-33). Astfel primul împărat al primei dinastii Israelite nordice a stabilit un model corupt al vieţii religioase al naţiunii, model care eventual a contribuit la distrugerea triburilor nordice de către mâinile imperiului Asirian.

În toată istoria imperiului nordic, conducerea politică şi ecleziastică a persistat cu încăpăţânare în „păcatul lui Jeroboam" (1 Împăraţi 13:34; 15:30; 1 6:2-3, 19; etc.,), unul dintre care a fost schimbarea neautorizată a datei unui festival religios poruncit de Dumnezeu.

O contradicție culturală străveche

Cu circa 2600 de ani în urmă, trei tineri, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, au confruntat o criză culturală când li s-a poruncit să onoreze un dumnezeu fals.

După ce Iudea, țara lor nativă, a fost cucerită de Imperiul Babilonian cei trei au fost luați la Babilon ca să fie pregătiți pentru serviciul în guvernul împăratului Nebucadnețar (Daniel 1:1-7). Ei se aflau într-o poziție vulnerabilă într-un imperiu în care monarhul domnea cu puteri absolute.

Regele a construit un idol şi a poruncit ca fiecare să onoreze creația lui printr-o plecăciune în fața ei (Daniel 3:1-7). Deşi unii ar mai fi raționalizat că ei trebuiau să arate respect conducătorului prin acceptarea unora dintre obiceiurile sale, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au hotărât să arate respect lui Dumnezeu prin refuzul de a se supune acestui decret.

Ei ştiau că hotărârea lor ar conduce la aruncarea lor într-un cuptor aprins (versurile 6, 12-15), dar ei au rămas fermi în convingerea lor. Când momentul deciziei a sosit şi regele, personal, le-a poruncit să onoreze dumnezeul lui, ei i-au răspuns: „O, Nebucadnețar, noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, şi ne va scoate din mâna ta, împărate. Şi chiar de nu ne va scoate, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, şi nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat" (versurile 16-18).

Aceşti tineri curajoşi erau gata să-şi dea viețile lor, dacă era necesar, ca să arate loialitate numai lui Dumnezeu singur. Apreciind devotamentul lor, Dumnezeu le-a cruțat viețile ca o mărturie puternică şi miraculoasă față de regele Nebucadnețar (versurile 19-30). Credința şi încrederea acestor trei tineri rămâne un exemplu trainic al respectului pentru Dumnezeu. Exemplul lor ar trebui să ne inspire pe noi toți să onorăm pe Creatorul nostru cu un sens de loialitate şi dedicație asemănătoare.

Dar despre Thanksgiving, Hanukka şi Purim?

Cum Evreii au adăugat sărbătoarea de Purim (originile căreia sunt descrise în cartea Ester) şi Hanukka altfel cunoscută ca Sărbătoarea Luminilor sau Sărbătoarea Dedicației (Ioan 10:22-23), unii cred că noi suntem liberi să adăugăm orice sărbătoare şi celebrare religioasă la alegerea noastră proprie. Este aceasta adevărat?

Diferențe importante de fond şi intenție ale acestor sărbători sunt evidente când le comparăm cu Crăciunul, Paştele şi Halloween. Purim comemorează înfrângerea duşmanilor lui Israel în timpul domniei reginei Ester, şi Hanukka sărbătoreşte rededicarea templului din Ierusalem după profanarea lui de către regele sirian Antiohus Epifanes. Nici una nu încorporează obiceiuri păgâne. Hanukka, la fel cu sărbătoarea americană de Thanksgiving (Aducerea Mulțumirilor) este o sărbătoare de mulțumire şi cinstire a lui Dumnezeu pentru intervenția şi binecuvântarea Sa.

O distincție importantă între aceste sărbători şi cele înrădăcinate în păgânism este înțelegerea că aceste sărbători pot fi ținute în adaos la zilele de sărbătoare poruncite de Dumnezeu. Spre deosebire de Crăciun şi Paşti, ele nu schimbă, nu înlocuiesc şi nu deformează semnificația

unui festival al lui Dumnezeu sau altor adevăruri biblice. Aceste zile speciale sunt în armonie cu sfatul Apostolului Pavel, „Mulțămiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos" (Efeseni 5:20).

Este timpul să părăsim tradițiile

Ca ființe cu obiceiuri ne putem găsi că urmăm tradiții care sunt contrarii îndrumărilor lui Dumnezeu. Cu aproape 2000 de ani în urmă, Isus Hristos cu un grup de devotați religioşi, Fariseii, a fost în exact aceeaşi situație. Hristos le-a zis, „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei *dând învățături cari nu sunt decât nişte porunci omeneşti*. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, şi *țineți datina aşezată de oameni*, precum: spălarea ulcioarelor, şi a paharelor, şi faceți multe alte lucruri de acestea…"Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu *ca să țineți datina voastră*"(Marcu 7:6-9).

Numai declarând că ceva este Creştin nu îl face să fie aşa. Nu contează care au fost tradițiile noastre, sau ce raționalizare sau raționament folosim, Biblia este clară că trebuie să urmăm directivele Creatorului nostru în zilele Lui şi în modurile de închinăciune.

În Coloseni 2:8, Apostolul Pavel avertizează, „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, şi nu după Hristos."

Asemănător, unul dintre ultimele mesaje din Biblie, dezvăluie acest avertisment pentru lumea prinsă într-un sistem global care s-a stabilit singur împotriva lui Dumnezeu: „Ieşiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentrucă păcatele ei s-au îngrămădit, şi au ajuns până în cer; şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4-5).

Noi avem de ales. Noi putem alege zilele de sărbătoare instituite de Dumnezeu sau sărbătorile substituite de oameni. Alegerile pe care le facem ne afectează destinul nostru şi influențează relația noastră cu Creatorul nostru.

Noi putem avea un mare comfort în semnificația zilelor de rugăciune ale lui Dumnezeu, cum ele reprezintă planul magnific al lui Dumnezeu, care va da fiecărui om o ocazie ca să înțeleagă şi să accepte modul Lui de viață fie acum, sau pentru majoritatea ființelor omeneşti, în veacul ce are încă să vină.

Încântarea supunerii

O bucurie şi o linişte a cugetului vine din făcutul alegerilor corecte, din cunoştința că tu, de bună voie, te supui învățăturilor lui Dumnezeu din paginile Bibliei.

Înainte de vremea regelui Josia a Iudeii, sulul conținând cartea legii fusese pierdut, împreună cu cunoaşterea sărbătorilor lui Dumnezeu. Dar Hilkia, marele preot, a găsit sulul acela, şi Şafan scribul l-a citit în prezența tânărului Josia. Regele pocăit a restaurat imediat adevărata închinare la Dumnezeu conform instrucțiunilor găsite de el în acel sul.

Unii din primii paşi ai lui Josia în restaurarea închinăciunii corecte lui Dumnezeu a fost să observe Paştele (Passover) şi Săptămâna Azimelor. Pentru o vreme întreaga țară a fost prinsă în fervoarea dreaptă a tânărului rege, şi o sărbătorire națională de Paşti a urmat aşa cum nu se mai văzuse din zilele profetului Samuel (2 Cronici 34; 35; 35:18).

Mai târziu, acelaşi spirit de supunere şi bucurie la ținerea festivalului a învăluit aşezările evreieşti din Țara Sfântă în timpul zilelor lui Ezra şi Neemia. Nu numai că aceşti oameni s-au bucurat de aspectele fizice ale acestor zile dar națiunea a câştigat de asemenea înțelegere reînnoită a Cuvântului lui Dumnezeu (Neemia 8:9-12).

ADRESELE POŞTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ŞI CENTRALĂ

StateleUnite : United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org
Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca
Caraibe: Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566
Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France
Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Telefon: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk
Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France
Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637
E-mail: info@gutenachrichten.org
Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo, Italy
Telefon/Fax: (+39) 035-452353
Olanda: United Church of God Holland
P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, The Netherlands
Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ,
E-mail: sverige@ucg.org

AFRICA

Africa de Est (Kenia, Tanzania, Uganda)**:**
United Church of God, Kenia, P.O. Box 75261,
Nairobi 00200, E-mail: kenya@ucg.org
Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Africa de Sud (Namibia, Botswana, Lesotho, numai Swaziland)**:** United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa
Telefon/Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org
Malawi: United Church of God, P.O. Box 32257
Chichiri, Blantyre, Malawi. E-mail: malawi@ucg.org
Nigeria: United Church of God, P.O. Box 2265
Shomolu, Lagos, Nigeria.
Telefon: 01-8113644 E-mail: nigeria@ucg.org
Zambia: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Telefon: 02-226076 E-mail: zambia@ucg.org
Zimbabwe: United Church of God, Zimababwe
P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe
Telefon Celular: 011-71-6273
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Telefon: 0755-202-111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au
Fiji: United Church of God, P.O. Box 11081,
Laucala Beach Estate, Suva, Fiji
Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763
Filipine: United Church of God, P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon/Fax: +63-82-241-4444
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site: www.ucg.org.ph
Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ŞI NAȚIUNIELE NEMENȚIONATE

United Church of God, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (5 13) 576-9795
Web site: www.ucg.org Email: info@ucg.org

Dacă doreşti să ştii mai mult…

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori şi congregații în toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus la începutul secolului I, A.D. Noi urmăm aceleaşi învățături, doctrine şi practici stabilite atunci. Comisiunea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu şi să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați" (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum şi alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veştile Bune) şi să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis şi fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile şi zeciuelile lor, şi a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtăşim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate

Consilieri personali stau la dispoziție: Isus a poruncit urmaşilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioşii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie şi să îşi țină companie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este comisă la înțelegerea şi practica creştinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtăşim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine şi să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Preoții noştri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări şi să explice Biblia . Dacă ai dori să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dinte adresele cele mai apropiate sau să iei legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi computerul tău ca să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News, broşuri şi multe altele.

Poți descărca broşura de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .